HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 7/2012 Cena $ 2.50 JULY 2012

Bazilika svatého Prokopa v Třebíči

Románsko - gotická bazilika sv. Prokopa v Třebíči patří mezi klenoty evropského stavitelství. V roce 2002 byla prohlášena za národní kulturní památku a o rok později byla zapsána na seznam světového přírodního a kulturního dědictví UNESCO.

Historie baziliky sv. Prokopa je úzce spjata se vznikem benediktinského kláštera, který zde v roce 1101 založila údělná moravská přemyslovská knížata Oldřich Brněnský a Litold Znojemský. Předchůdkyní baziliky byla kaple svatého Benedikta, která vznikla v roce 1104 a byla vysvěcena pražským biskupem Heřmanem. O pět let později už měl klášter vlastní kostel. Ten vysvětil roku 1109 biskup Jan II. a byl zasvěcen Nanebevzetí Panny Marie.

V polovině 13. století byl klášter přebudován na pevnost a klášterní hrad. Dodnes zachovaný chrám byl vystavěn v letech 1240 - 1260 a to v přechodném románsko - gotickém slohu jako stavba bazilikálního typu. Chrám je postaven z místního materiálu, kterým je těžko opracovatelná žula. Žulové kvádry na stavbu chrámu dodávali místní obyvatelé z blízkých obcí jako své povinné dílo pro klášter. Rozvoj kláštera i města Třebíč byl přerušen v roce 1468. Město bylo obléháno a nakonec i dobyto uherskými vojsky Matyáše Korvína. V roce 1629 se stali majiteli panství Valdštejnové. Hospodařili zde až do roku 1945. Na počátku 18. století přistoupili Valdštejnové k úpravě chrámu. Ten se nacházel téměř v rozvalinách, sloužil do té doby jako skladiště, sýpka či konírna. Po odstranění předchozích stavebních úprav byl chrám v roce 1704 zasvěcen sv. Prokopovi, protože v tomto roce se připomínalo pětisté výročí jeho svatořečení. Celková obnova kostela byla provedena za hraběte Jana Josefa z Valdštejna v letech 1726 - 1733 architektem Františkem Maxmilianem Kaňkou. Po první světové válce v roce 1920 se uskutečnila druhá restaurace chrámu. Odborný projekt na novou rozsáhlou úpravu chrámu vypracoval známý architekt Dr. Kamil Hilbert, který se také podílel na dostavbě katedrály sv. Víta v Praze. Na jeho popud byly odstraněny omítky na zdech, aby vynikla středověká kamenická práce. Na jednotlivých kvádrech zdiva jsou vytesány kamenické značky, kterými si kameníci označovali své dílo. Každý kameník měl svou značku. V celé bazilice se vyskytuje na 600 různých kamenických značek.

Bazilika svatého Prokopa má tři lodi, hlavní loď je vyšší než boční lodi. Na západě chrámu se tyčí dvě věže, v přední části přiléhají ke chrámu dvě předsíně. Hlavní loď je nejširší a má šest klenebních polí, boční lodi mají devět klenebních polí, která jsou poloviční rozměrů než klenební pole hlavní lodi. Ve stěnách hlavní lodi jsou nad úrovní bočních lodí prolomena románská okna. Chrám je dlouhý 70 m, jeho šířka je 20 m a klenba hlavní lodi dosahuje výše 27 metrů. Hlavní loď je rozdělena dvěma vítěznými oblouky do tří prostor - první je pro věřící lid, dále mnišský chór a nakonec presbytář neboli kněžiště. Mezi hlavní lodí a bočními loděmi je vždy šest pilířů, mezi nimiž jsou goticky zalomené kamenné oblouky. Síťová klenba hlavní lodi v prostoru pro lid pochází až z doby barokní. Původní románská klenba byla šestidílná žebrová s pasy. Tuto klenbu zřejmě poškodily boje s korvínovskými obléhateli roku 1468 a proto byla nakonec snesena (1679) a posléze nahrazena architektem Kaňkou novou – barokní. Původní románská klenba se však dochovala v mnišském chóru. Ten je v hlavní lodi oddělen od části pro věřící a od kněžiště dvěma mohutnými vítěznými oblouky spočívajícími na masivních pilířích. Prostor je však uprostřed předělen ještě třetím netypickým obloukem zakotveným pouze na konzolách vybíhajících ze stěn. Tento oblouk nese dvě osmidílné románské křížové klenby. V chóru si dále můžeme povšimnout zdvojených románských okének, která jsou zde zachována v původní podobě. Hlavní loď je zakončena pětiboce uzavřenou apsidou, kde se nachází kněžiště s oltářem. Ve třech čelních stěnách jsou prolomena kruhová románská okna, z nichž prostřední je zdobeno nádhernou románskou rozetou. V postranních stěnách jsou okna již goticky zalomená. Venkovní stěnu apsidy obklopuje nahoře ochoz, který v pěti sekcích vytváří řady sdružených románských okének. Arkáda čítá 33 sloupků a hlavic a připomíná 33 let Ježíše Krista. Zpětný pohled do hlavní lodi nám ukazuje typické vlastnosti románských staveb, kde stěny se směrem ke klenbě od základů výrazně zužují. Nahoře je v tomto případě šířka lodi o 150 cm větší. Stavělo se tak záměrně, aby se odlehčilo bočním stěnám. Také boční lodi jsou uzavřené menšími kruhovými apsidami a vytvářejí tak dvě postranní kaple, které jsou od bočních lodí oddělené příčnou zdí. Severní tzv. Opatská kaple je zdobena původní freskovou výzdobou, která vznikla snad ještě před dokončením stavby chrámu, někdy kolem roku 1260. Veškeré tyto fresky byly po roce 1468 překryty mnohonásobnými nátěry. Fresky byly objeveny, očištěny a konservovány teprve až v roce 1932. Po freskách ze znojemské rotundy sv. Kateřiny patří tyto k nejstarším na Moravě a k nejhodnotnějším v českých zemích. Jižní kaple byla pravděpodobně zničena roku 1468, když Třebíč a baziliku dobývala vojska krále Matyáše Korvína. Obnovena byla společně s vchodem do krypty až v roce 1956 a nyní slouží jako sakristie. Dnešní hlavní oltář chrámu je dílo nové. Byl vystavován v Paříži v r. 1930 na výstavě Světového křesťanského umění a též v Římě v roce 1933. Z obou výstav se vrátil s velikým úspěchem a s prvními cenami. Poté byl oltář instalován trvale zde. Ústřední postavou je sv. Vojtěch, první český biskup na pražském biskupském stolci. Po jeho stranách jsou postavy sv. Cyrila a Metoděje, na křídlech oltáře jsou výjevy ze života sv. Vojtěcha.

Ke klenotům chrámu patří severní chrámová předsíň se vzácným románským portálem, nazývaným „Porta paradisi" - Brána rajská. Pochází z doby výstavby chrámu z počátku 13. století. Když byl počátkem 15. století po zániku kláštera zřízen v bazilice pivovar, v severní předsíni bývala várna. Později byla přestavěna k obytným účelům, naposledy k ubytování kaplana. Teprve v roce 1862 byl portál znovu objeven a obnoven. Námětem pro výzdobu tohoto portálu je chvalozpěv tří mládenců v ohnivé peci z knihy Daniel ze Starého Zákona. Jedná se o chvalozpěv tvorstva na svého Stvořitele. V jednotlivých pásech portálu vidíme: rostliny, hory a propasti, živočichy, vody a nakonec lidstvo všech národů.

Románská krypta, která se nachází pod chórem hlavní lodi, je nejkrásnější a nejpůvodnější částí chrámu. Datuje se k roku 1220 a má půdorys řeckého kříže. Je vyzdobena čtyřiceti původními sloupy a polosloupy mezi nimiž se široce rozepínají oblouky s žulovými žebry. Krypta původně sloužila jako pohřebiště mnichů a dobrodinců kláštera. Když byl klášter zrušen, byly později pozůstatky zde pohřbených odstraněny a krypta vyčištěna a byla koncem 16. století používána jako pivovarský sklep. Jeden z klenebních pilířů byl v té době vybourán. V kryptě nacházíme další stavební zvláštnost. Klenba krypty je řešena pomocí výdřevy. Jedná se o smrkové dřevo, které bylo tehdy staré 120 až 150 let. V zemi byla vykopána jáma, do které se dřevo narovnalo a máčelo se ve vápenném mléce tak dlouho dokud vápno neproniklo do všech pórů dřeva. Po vyschnutí dřevo téměř zkamenělo. Tímto materiálem pak byl vyplněn prostor mezi klenebními kamennými žebry.

Farnost Bazilika – Třebíč je dnes velmi živou farností brněnské diecéze. Hlavní poutní slavnost se zde koná vždy v neděli po svátku sv. Prokopa 4. července. Po celý rok jsou možné prohlídky s odborným výkladem.

Foto na titulní straně:
Bazilika sv. Prokopa v Třebíči

Desatero lásky

1.
Měj v úctě člověka, protože v něm žije Kristus.
Buď vnímavý ke každému - je to tvůj bratr a sestra.

2.
O každém smýšlej dobře - o nikom nesmýšlej zle.
I v nejhorším člověku se pokus najít něco dobrého.

3.
O druhých mluv vždy dobře,
o bližních nikdy nehovoř zle.
Naprav křivdu způsobenou slovem.
Nebuď příčinou konfliktů mezi lidmi.

4.
S každým hovoř jazykem lásky. Nezvyšuj hlas.
Neproklínej. Nezpůsobuj problémy.
Nezapříčiňuj pláč.
Uklidňuj a projevuj dobrotu.

5.
Odpouštěj všem a vše.
Nepřechovávej v srdci hněv.
Vždy podej ruku ke smíření první.

6.
Čiň vždy dobře bližnímu.
Každému čiň dobro tak,
jak chceš, aby ho druzí činili tobě.
Nepřemýšlej o tom, co má někdo udělat pro tebe,
ale o tom, co máš ty udělat pro někoho.

7.
Aktivně pomáhej v utrpení.
Ochotně přispěj útěchou, radou, pomocí, srdcem.

8.
Pracuj poctivě, protože plody
tvé práce používají druzí,
jako i ty používáš plody jejich práce.

9.
Zapoj se do života společnosti.
Otevři se chudým a nemocným.
Poděl se o hmotná i duchovní dobra.
Snaž se vidět potřebné kolem sebe.

10.
Modli se za všechny, dokonce i za nepřátele.

Kardinál Stefan Wyszynski

Na svatého Prokopa

Kdysi jsem byla s kostelním sborem zpívat na Sázavě. Pan farář nám dal obrázky svatého Prokopa a já jsem ho začala od té doby uctívat. Zvláštním způsobem jsem si jej oblíbila a moje důvěra k jeho přímluvě stále víc rostla.

Můj vnuk začal brát drogy. Začal se toulat, v rodině bral věci a pak je rozprodával, co slíbil, to nedodržel, stálé výmluvy a dluhy. Celá rodina tím velmi trpěla. Bylo mi jasné, že jej ničí zlo. S bolestí v srdci jsem se za něj modlívala a nechávala za něj sloužit mši svatou.

Jednou ke mně vnuk přišel a stále si stěžoval, že má něco v hlavě. Naříkal si na to už i předtím. Věděla jsem, že ho sužuje ten zlý. Léta jsem se za něj modlila právě ke svatému Prokopovi. Když tedy tentokrát takto přišel za mnou s tímto svým problémem, donesla jsem novénu ke svatému Prokopovi a řekla jsem mu: „Klekneme si a pomodlíme se novénu." Souhlasil. Podala jsem mu obrázek svatého Prokopa a řekla jsem mu: „Vem si obrázek do ruky a dívej se na něj. Odpovídej mi ze srdce. Odříkáš se ducha zla?" Odpověděl: „Odříkám." „Přijímáš Ježíše Krista za svého zachránce a Pána?" Odpověděl: „Přijímám." Když jsme pak modlitbu dokončili, stoupli jsme si a vnuk zvolal: „Babi, se mou se něco děje! Mně se vyprazdňuje hlava! To je úžasné! Už ji mám prázdnou! Babi, dívej se na moje ruce, mně vibruje celé tělo od shora až dolů." A já mu s dojetím odpověla: „Pán Ježíš Tě uzdravuje." A v tom okamžiku jsem si uvědomila to, co jsem do této chvíle vůbec neregistrovala: že právě dnes je svatého Prokopa.

Tím začala proměna mého vnuka. Zbavil se drog, skončily mu zdravotní problémy a dělá malé krůčky k životu s Bohem. A já se za něj modlím dál a zároveň i děkuji.

babička Marie

LITURGICKÁ ČTENÍ

16.neděle v mezidobí - 22.července 2012

1. ČTENÍ - Jer 23, 1-6
Čtení z knihy proroka Jeremiáše.

„Běda pastýřům, kteří ničí a rozptylují stádo, které pasu" - praví Hospodin. Proto praví Hospodin, Bůh Izraele, o pastýřích, kteří pasou můj lid: „Vy jste rozptýlili mé stádo a rozehnali jste ho, nestarali jste se o ně; proto já se postarám o vás pro špatnost vašich skutků" - praví Hospodin. „Já shromáždím zbytky svého stáda ze všech zemí, kam jsem ho vyhnal, a přivedu je nazpět na jejich luhy, porostou a rozmnoží se. Vzbudím nad nimi pastýře, kteří je budou pást, nebudou se již bát ani strachovat, už se neztratí" - praví Hospodin. „Hle, blíží se dni - praví Hospodin - kdy vzbudím Davidovi spravedlivý výhonek, krále, který bude panovat moudře a konat právo a spravedlnost na zemi. Za jeho dnů dojde Juda spásy a Izrael bude bydlet v bezpečí. To je jméno, kterým ho budu nazývat: Hospodin je naše spravedlnost."

2. ČTENÍ - Ef 2, 13-18
Čtení z listu svatého apoštola Pavla Efesanům.

Bratři! Protože jste nyní spojeni s Kristem Ježíšem, vy, kteří jste kdysi byli vzdáleni, stali jste se blízkými Kristovou krví. Jen on je náš pokoj: obě dvě části židy i pohany spojil vjedno a zboural dělící přehradu, když na svém těle zrušil příčinu nepřátelství, která záležela v Zákoně s jeho příkazy a ustanoveními. Tak vytvořil ve své osobě z těchto dvou částí jediného nového člověka, a tím zjednal pokoj a křížem usmířil obě strany s Bohem v jednom těle, aby tak sám na sobě udělal konec onomu nepřátelství. A pak přišel a zvěstoval pokoj vám, kteří jste byli daleko, i těm, kteří byli blízko, neboť skrze něho máme my i vy přístup k Otci v jednom Duchu.

EVANGELIUM - Mk 6,30-34
Slova svatého evangelia podle Marka.

Apoštolové se shromáždili u Ježíše a vypravovali mu všechno, co dělali a učili. Řekl jim: „Pojďte i vy někam na opuštěné místo a trochu si odpočiňte." Pořád totiž přicházelo a odcházelo tolik lidí, že neměli čas ani se najíst. Odjeli tedy lodí na opuštěné místo, aby tam byli sami. Mnozí je viděli odjíždět a poznali jejich úmysl. Ze všech měst se tam pěšky sběhli a byli tam před nimi. Když Ježíš vystoupil, uviděl velký zástup a bylo mu jich líto, protože byli jako ovce bez pastýře; a začal je poučovat o mnoha věcech.

17.neděle v mezidobí - 29.července 2012

1. ČTENÍ - 2 Král 4,42-44
Čtení z druhé knihy Královské.

Nějaký člověk přišel z Bál Šališa a přinesl v chlebníku Božímu muži Elizeovi chléb z prvotin, dvacet ječných chlebů a jídlo z rozdrcených čerstvých zrn. Elizeus řekl svému služebníku: „Dej to lidem, ať se najedí!" Služebník mu odpověděl: „Jak mám tohle dát stovce lidí?" Elizeus řekl: „Dej to lidem, ať se najedí, neboť tak praví Hospodin: Budou jíst, a ještě zbude." Dal jim to tedy, najedli se, a ještě zbylo podle Hospodinova slova.

2. ČTENÍ - Ef 4,1-6
Čtení z listu svatého apoštola Pavla Efesanům.

Bratři! Povzbuzuji vás já, vězněný pro Pána: Žijte způsobem hodným toho povolání, které jste dostali. Buďte přitom všestranně pokorní, mírní a trpěliví; snášejte se navzájem v lásce a horlivě se snažte zachovávat jednotu ve smýšlení spojeni poutem pokoje. Jen jedno je ono tajemné tělo, jen jeden Duch a stejně tak jen jedno vytoužené dobro, ke kterému jste byli povoláni. Jeden Pán, jedna víra, jeden křest. Jeden Bůh a Otec všech, který je nade všemi, proniká všecky a je ve všech.

EVANGELIUM - Jan 6,1-15
Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš odešel na druhou stranu moře Galilejského neboli Tiberiadského. Šel za ním velký zástup, protože viděli znamení, která konal na nemocných. Ježíš vystoupil na horu a tam se posadil se svými učedníky. Bylo krátce před židovskými velikonočními svátky. Když Ježíš pozdvihl oči a uviděl, jak k němu přichází velký zástup, řekl Filipovi: „Kde nakoupíme chleba, aby se ti lidé najedli?" To však řekl, aby ho zkoušel, protože sám dobře věděl, co chce udělat. Filip mu odpověděl: „Za dvě stě denárů chleba jim nestačí, aby se na každého aspoň něco dostalo." Jeden z jeho učedníků, Ondřej, bratr Šimona Petra, mu řekl: „Je tu jeden chlapec, ten má pět ječných chlebů a dvě ryby. Ale co je to pro tolik lidí?" Ježíš řekl: „Postarejte se, ať se lidé posadí!" Bylo pak na tom místě mnoho trávy. Posadili se tedy, mužů bylo asi pět tisíc. Potom Ježíš vzal chleby, vzdal díky a rozdělil je sedícím; stejně i ryby, kolik kdo chtěl. Když se najedli, řekl učedníkům: „Seberte zbylé kousky, aby nepřišlo nic nazmar!" Sebrali je tedy, a bylo to plných dvanáct košů kousků, které po jídle zbyly z pěti ječných chlebů. Když lidé viděli znamení, které udělal, říkali: „To je jistě ten Prorok, který má přijít na svět!" Ježíš poznal, že chtějí přijít a zmocnit se ho, aby ho prohlásili za krále. Proto se zase odebral na horu, úplně sám.

18.neděle v mezidobí - 5.srpna 2012

1. ČTENÍ - Ex 16, 2-4. 12-15
Čtení z druhé knihy Mojžíšovy.

Celé společenství synů Izraele reptalo na poušti proti Mojžíšovi a Árónovi. Synové Izraele jim řekli: „Kéž bychom zemřeli Hospodinovou rukou v egyptské zemi, když jsme seděli u hrnců masa a jedli chléb dosyta. Vyvedli jste nás na tuto poušť, abyste umořili celé shromáždění hladem!" Hospodin řekl Mojžíšovi: „Hle, jako déšť vám sešlu chléb z nebe. Lidé vyjdou a každý den si nasbírají dávku na den. Chci je zkoušet, zda půjdou v mém zákoně, nebo ne. Slyšel jsem reptání synů Izraele. Řekni jim toto: K večeru budete jíst maso a zrána se nasytíte chlebem. Poznáte, že já jsem Hospodin, váš Bůh." Když nastal večer, přilétly křepelky a pokryly celý tábor. Zrána padla rosa na tábor kolem dokola. Pokrývka z rosy se rozplynula, a hle - na povrchu pouště bylo cosi drobného, šupinatého, jemného jako jíní na zemi. Když to synové Izraele viděli, ptali se navzájem: „Co je to?" - neboť nevěděli, co to je. Mojžíš jim řekl: „To je chléb, který vám Hospodin dává k jídlu."

2. ČTENÍ - Ef 4, 17. 20-24
Čtení z listu svatého apoštola Pavla Efesanům.

Bratři! Říkám vám a zapřísahám vás ve jménu Páně: Nežijte už tak, jak žijí pohané! Jejich smýšlení je neplodné. Takhle jste se tomu přece o Kristu neučili! Vy jste přece o něm slyšeli a jako křesťané jste byli poučeni podle pravdy, která je v Ježíšovi, že máte odložit starého člověka s dřívějšími způsoby života, který je chtivý rozkoší a žene se do zkázy. Stále si obnovujte mysl po její duchov-

ní stránce a oblečte člověka nového, který je stvořen podle Božího vzoru jako skutečně spravedlivý a svatý.

EVANGELIUM - Jan 6,24-35
Slova svatého evangelia podle Jana.

Když zástup viděl, že ani Ježíš, ani jeho učedníci nejsou na břehu, nasedali do člunů, přijeli do Kafarnaa a hledali Ježíše. Když ho našli na druhé straně moře, zeptali se ho: „Mistře, kdy jsi sem přijel?" Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám: Hledáte mě ne proto, že jste viděli znamení, ale že jste se dosyta najedli z těch chlebů. Neusilujte o pokrm, který pomíjí, ale o pokrm, který zůstává k věčnému životu; ten vám dá Syn člověka. Otec, Bůh, ho osvědčil svou pečetí." Zeptali se ho: „Co máme dělat, abychom konali skutky Boží?" Ježíš jim odpověděl: „To je skutek Boží, abyste věřili v toho, koho on poslal." Řekli mu: „Jaké tedy ty děláš znamení, abychom ho viděli a uvěřili ti? Co konáš? Naši předkové jedli na poušti manu, jak je psáno: 'Chléb z nebe jim dal jíst.'" Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám: Chléb z nebe vám nedal Mojžíš, ale pravý chléb z nebe vám dává můj Otec; neboť chléb Boží je ten, který sestupuje z nebe a dává život světu." Prosili ho tedy: „Pane, dávej nám ten chléb pořád." Ježíš jim řekl: „Já jsem chléb života. Kdo přichází ke mně, nebude nikdy hladovět, a kdo věří ve mne, nebude nikdy žíznit."

19.neděle v mezidobí - 12.srpna 2012

1. ČTENÍ - 1 Král 19, 4-8
Čtení z první knihy Královské.

Eliáš šel na poušť asi den cesty. Šel si sednout pod jednu kručinku, přál si smrt a zvolal: „Už je toho dost, Hospodine, vezmi si můj život, neboť nejsem lepší než moji otcové!" Lehl si a pod tou kručinkou usnul. Tu se ho dotkl anděl a řekl mu: „Vstaň, jez!" Podíval se, a hle - u jeho hlavy chléb upečený na rozžhaveném kameni a džbán vody. Najedl se a napil a znovu usnul. Hospodinův anděl se vrátil podruhé, dotkl se ho a řekl: „Vstaň a najez se, neboť cesta by pro tebe byla příliš dlouhá." Vstal, najedl se a napil a šel v síle toho pokrmu čtyřicet dní a čtyřicet nocí až k Boží hoře Chorebu.

2. ČTENÍ - Ef 4, 30 - 5, 2
Čtení z listu svatého apoštola Pavla Efesanům.

Nezarmucujte svatého Božího Ducha, který vám vtiskl svou pečeť pro den vykoupení. Daleko ať je od vás každá zahořklost, prchlivost, hněv, hádání, nactiutrhání a všechny druhy špatnosti. Spíše buďte k sobě navzájem dobří, milosrdní a jeden druhému odpouštějte, jak i Bůh odpustil vám pro Kristovy zásluhy. Ano, napodobujte Boha jako jeho milované děti a žijte v lásce, jako i Kristus miloval nás a zcela vydal sebe za nás jako dar v oběť, vůni Bohu velmi příjemnou.

EVANGELIUM - Jan 6, 41-51
Slova svatého evangelia podle Jana.

Židé reptali proti Ježíšovi, že řekl: „Já jsem chléb, který sestoupil z nebe." Namítali: „Copak to není Ježíš, syn Josefův? Známe přece jeho otce i matku. Jak tedy může tvrdit: 'Sestoupil jsem z nebe'?" Ježíš jim odpověděl: „Přestaňte mezi sebou reptat! Nikdo nemůže přijít ke mně, jestliže ho nepřitáhne Otec, který mě poslal; a já ho vzkřísím v poslední den. Stojí psáno v Prorocích: 'Všichni budou vyučeni od Boha.' Každý, kdo slyšel Otce a u něho se učil, přichází ke mně. Ne že by snad někdo Otce viděl; jenom ten, kdo je od Boha, viděl Otce. Amen, amen, pravím vám: Kdo věří, má život věčný. Já jsem chléb života. Vaši otcové jedli na poušti manu, a zemřeli. Toto je chléb, který sestupuje z nebe, aby ten, kdo ho jí, neumřel. Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe. Kdo bude jíst tento chléb, bude žít navěky. A chléb, který já dám, je mé tělo, obětované za život světa."

Nanebevzetí Panny Marie - 15.srpna 2012

1. ČTENÍ - Zj 11,19a; 12,1.3-6a.10ab
Čtení z knihy Zjevení svatého apoštola Jana.

Boží chrám v nebi se otevřel a ukázala se v něm archa jeho úmluvy. Pak se objevilo na nebi veliké znamení: žena oděná sluncem, s měsícem pod nohama a s korunou z dvanácti hvězd kolem hlavy. Potom se objevilo na nebi další znamení: veliký ohnivě rudý drak se sedmi hlavami a deseti rohy a na každé hlavě měl čelenku. Ocasem smetl třetinu hvězd z nebe a svrhl je na zem. Ten drak se postavil před ženu, která měla rodit, aby pohltil její dítě, jakmile ho porodí. A porodila syna, chlapce, toho, který má vládnout všem národům železným prutem. Avšak její dítě bylo uchváceno do nebe k Bohu, k jeho trůnu. Žena pak uprchla na poušť, kde měla místo připravené od Boha. Tu jsem uslyšel hlasité volání v nebi: „Od nynějška patří vítězství, moc a královská vláda našemu Bohu a panování jeho Pomazanému."

2. ČTENÍ - 1 Kor 15,20-27a
Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Bratři! Kristus vstal z mrtvých, a to jako první z těch, kteří zesnuli. Protože smrt přišla skrze člověka, přijde skrze člověka také vzkříšení mrtvých. Jako totiž pro spojení s Adamem všichni propadli smrti, tak pro svoje spojení s Kristem všichni budou povoláni k životu. Ale každý v tom pořadí, jaké mu patří: na prvním místě je Kristus, pak ti, kteří jsou Kristovi, až přijde. Potom nastane konec, až odevzdá své království Bohu Otci a až zlomí vládu všech možných knížat, mocností a sil. On totiž musí kralovat, 'dokud mu Bůh nepoloží všechny jeho nepřátele k nohám'. Jako poslední nepřítel pak bude zničena smrt. 'Všechno' totiž Bůh 'podřídil pod jeho nohy'.

EVANGELIUM - Lk 1,39-56
Slova svatého evangelia podle Lukáše.

V těch dnech se Maria vydala na cestu a spěchala do jednoho judského města v horách. Vešla do Zachariášova domu a pozdravila Alžbětu. Jakmile Alžběta uslyšela Mariin pozdrav, dítě se radostně pohnulo v jejím lůně. Alžběta byla naplněna Duchem svatým a zvolala mocným hlasem: „Požehnaná jsi mezi ženami a požehnaný plod života tvého! Jak jsem si zasloužila, že matka mého Pána přišla ke mně? Vždyť jakmile zazněl tvůj pozdrav v mých uších, dítě se živě a radostně pohnulo v mém lůně. Blahoslavená, která jsi uvěřila, že se splní to, co ti bylo řečeno od Pána!" Maria řekla: „Velebí má duše Hospodina a můj duch jásá v Bohu, mém spasiteli, neboť shlédl na svou nepatrnou služebnici. Od této chvíle mě budou blahoslavit všechna pokolení, že mi učinil veliké věci ten, který je mocný. Jeho jméno je svaté a jeho milosrdenství trvá od pokolení do pokolení k těm, kdo se ho bojí. Mocné zasáhl svým ramenem, rozptýlil ty, kdo v srdci smýšlejí pyšně. Mocné sesadil z trůnu a ponížené povýšil, hladové nasytil dobrými věcmi a bohaté propustil s prázdnou. Ujal se svého služebníka Izraele, pamatoval na své milosrdenství, jak slíbil našim předkům, Abrahámovi a jeho potomkům navěky. Maria zůstala u Alžběty asi tři měsíce a pak se vrátila domů.

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 30.června 2012

Politické události

Nečasův kabinet přichází o devátého ministra. Náhle končí ministr spravedlnosti Pospíšil

Manažersky a rozpočtově nezvládl rezort. Tak zdůvodnil ve středu 27.června dopoledne premiér Petr Nečas (ODS) svůj návrh na odvolání ministra spravedlnosti Jiřího Pospíšila, místopředsedy ODS. Prezident Václav Klaus ho odvolal týž den ráno. „Důvodem je manažerské nezvládnutí rezortu, především v rozpočtové oblasti. Všichni ministři dělají velmi bolestivé škrty, snižují platy, propouštějí lidi. Celá vláda škrtá, on navrhl navýšení rozpočtu o jednu miliardu. Má důvěra v jeho schopnosti manažersky zvládnout rezort klesla pod bod mrazu," argumentoval podle iDnes.cz premiér. Novináři oslovení ČT 24 v prvních reakcích označili uvedený důvod jako zástupný a nevěrohodný, opozice dokonce za lživý. Následně se vyrojily spekulace, že skutečným důvodem Nečasova počínání bylo zamezit dosazení nového vrchního zástupce v Praze. Tím se měla po Vlastimilu Rampulovi stát ústecká státní zástupkyně Lenka Bradáčová. O konkrétních jménech na post ministra spravedlnosti se zatím spekuluje. Mezi kandidáty je například exstarosta Litvínova a první náměstek ministra spravedlnosti Daniel Volák, mluví se i o poslanci Marku Bendovi (oba ODS). Nečas potvrdil, že bude vybírat mezi spolustraníky. Nový ministr spravedlnosti by měl být znám do týdne. Jiří Pospíšil ukončil šestileté působení v rezortu. Po rezignaci ministra školství Josefa Dobeše (VV) se tak stal devátým ministerským „odpadlíkem" Nečasova kabinetu. O rezignaci na členství v ODS neuvažuje, zůstává poslancem a chce nadále podporovat koaliční vládu. Připustil také aktivity mimo politiku.

Poslanecká sněmovna vydala poslance a exhejtmana Davida Ratha k dalšímu stíhání

Po doporučení mandátového a imunitního výboru k vydání poslance Davida Ratha k dalšímu trestnímu stíhání přišla se stejným verdiktem i Poslanecká sněmovna. Výbor takto rozhodl již 22.května, Sněmovna 5.června. Poslance za ČSSD a hejtmana Středočeského kraje Davida Ratha zadržela protikorupční policie 14.května se sedmi miliony korun, údajným úplatkem v předražené zakázce. Následující den se Rath vzdal funkce hejtmana, rezignoval na členství v ČSSD, ale poslanecký mandát si ponechal. Vazebně stíhaný poslanec měl možnost vystoupit přímo ve Sněmovně u řečnického pultu, obklopen třemi policisty v civilu. „Posouváme se z parlamentní demokracie spíše k policejní demokracii," uvedl na začátek jako reakci na přítomnost policie. Vystoupení poslance trvalo 50 minut a během něj ostře kritizoval dosavadní přístup policie, ministra vnitra Jana Kubiceho, úroveň vazební věznice a celý případ označil za politický. „Mandátu jsem se nevzdal a nevzdám se ho, protože to je nezákonné," uvedl Rath. Ostatní však o své nevině nepřesvědčil. Ze 191 přítomných poslanců hlasovalo 183 pro jeho vydání, dva byli proti (Pavel Ploc z ČSSD a Jaroslav Škárka, dříve VV, dnes nezařazený) a někteří poslanci, jako například Jiří Paroubek (dříve ČSSD, dnes Národní socialisté NS-LEV 21), se zdrželi hlasování.

O vydání exministryně obrany Vlasty Parkanové se rozhodne v červenci

Začátkem června dorazila do Sněmovny policejní žádost o vydání místopředsedkyně dolní komory parlamentu Vlasty Parkanové (TOP 09). Policie viní Parkanovou z toho, že během působení ve funkci ministryně obrany způsobila škodu 658 milionů korun při nákupu letounů CASA pro české vojenské letectvo. Podle vyšetřovatelů měla jako ministryně obrany nechat zpracovat znalecký posudek k ověření ceny letounů. Kromě společnosti Omnipol, která v nákupu letounů CASA vystupuje v roli prostředníka, se Parkanové zastává především ministr financí a místopředseda TOP 09 Miroslav Kalousek, jehož nejsilnějším argumentem je, že při armádních nákupech nelze stanovit obvyklou cenu a že tento postoj zastává ministerstvo financí kontinuálně řadu let a zastávalo ho už v době, kdy byl ministrem Bohuslav Sobotka z ČSSD. Podporu k tezi, že Parkanová neudělala nic nezákonného, získal Kalousek i od ředitele Ústavu státu a práva Jana Bárty, který zpracoval posudek. Podle Bárty sice zákon o oceňování majetku říká, jak se majetek oceňuje, neudává ale, kdo je k oceňování oprávněn. O vydání Parkanové se jednalo ve středu 27. června na mandátovém a imunitním výboru, kde Parkanová vysvětlila okolnosti nákupu letadel CASA. „Výboru jsem doručila několik právních stanovisek, která potvrzují, že jsem neměla povinnost zadávat znalecký posudek na cenu letadel před jejich nákupem," řekla po jednání Parkanová. „Policejní žádost je z mého pohledu podivná," dodala. Zatímco opoziční poslanci jsou přesvědčeni, že by Sněmovna měla Parkanovou vydat, politici vládních stran váhají. O tom, zda výbor poslancům doporučí její vydání do rukou vyšetřovatelů, se rozhodne až na schůzi Sněmovny, která začne 10. července. Parkanovou by před trestním stíháním mohlo zachránit, pokud by všichni koaliční poslanci hlasovali proti, nebo se zdrželi hlasování.

Poslanci odhlasovali pravidla přímé volby prezidenta

Počátkem roku 2013 občané poprvé rozhodnou, kdo se stane hlavou státu, a vystřídá tak Václava Klause na postu prezidenta České republiky. Sněmovna 13.června hladce schválila prováděcí zákon k přímé volbě prezidenta, který stanovuje pravidla pro voliče i samotné kandidáty. Norma navazuje na schválenou změnu ústavy, která přímou volbu prezidenta zavedla. Dosud hlavu státu volili na společné schůzi poslanci a senátoři. Zákon nyní poputuje k posouzení do Senátu. Volba hlavy státu bude podle předlohy většinová a dvoukolová, tedy velmi podobná volbám do Senátu, volebním okrskem však bude celá Česká republika. Zákon zahrnuje také finanční strop rozpočtu předvolební kampaně jednotlivých kandidátů, pro první kolo je hranicí 40 milionů, pro případné druhé kolo to může být dalších 10 milionů. Každý z kandidátů bude povinen sestavit vlastní volební výbor, který bude zodpovídat za transparentnost financování kampaně, celé účetnictví propagace by pak mělo

být zveřejněno na internetu do dvou měsíců od voleb. Nedodržení pravidel financování by řešil soud. Pro kandidaturu potřebuje zájemce o prezidentský post hlas 10 senátorů či 20 poslanců, případně petici s podpisy 50 tisíc občanů, vzorek podpisů bude zkoumat ministerstvo vnitra. Prezidentské kandidátky bude nutné dodat ministerstvu vnitra k registraci 66 dní před začátkem volby. Prováděcí zákon také určuje termíny přímé volby, volit se bude v pátek a v sobotu, nejdříve 11. a 12. ledna, nejpozději 1. a 2. února nadcházejícího roku. Přesné datum stanoví předseda Senátu Milan Štěch (ČSSD) nejpozději 90 dní před volbou. Podle červnového průzkumu agentury Factum Invenio, který se zaměřil na aktuální preference možných prezidentských kandidátů, by nyní v přímé volbě nejvíce hlasů získal bývalý premiér Jan Fischer, do druhého kola by se spolu s ním s poměrně výraznou ztrátou probojoval i ekonom Jan Švejnar. Za nimi následuje politický matador Miloš Zeman, čestný předseda Strany práv občanů - zemanovců, který již nasbíral potřebných 50 tisíc podpisů a má i požadovanou podporu senátorů. Na dalších příčkách se s výrazným odstupem umístili například ministr zahraničí Karel Schwarzenberg (TOP 09), podnikatel Tomio Okamura, Jiří Dienstbier (ČSSD), Jana Bobošíková (Suverenita) či bývalý guvernér ČNB Zdeněk Tůma (TOP 09). Tříprocentní hranici těsně překročil také Přemysl Sobotka, který zřejmě zvítězí v primárkách ODS. Z průzkumu dále vyplynulo, že přímé volby prezidenta by se zúčastnilo 65,5% občanů. V červnu svou kandidaturu oznámil také ekonom a bývalý politik Vladimír Dlouhý, který byl v 90. letech minulého století jednou z nejvýraznějších osobností české politické scény. O post hlavy státu se za Stranu svobodných občanů chce ucházet i Ladislav Jakl, tajemník současného prezidenta Klause.

Opozice opět oddálila hlasování o církevních restitucích. Další se uskuteční 29.června

Během jednání Poslanecké sněmovny 22.června pokračovala opozice v blokování hlasování o církevních restitucích. Nejvíce jí vadí, že návrh vydá církvi i majetek, který nikdy nevlastnila. Hlasování se tak přesunulo na pátek 29.června. Není však vůbec jisté, zda k němu dojde. Opoziční poslanci s majetkovým vyrovnáním nesouhlasí buď vůbec, anebo ho podporují, avšak ne v takovém znění, v jakém je. „Majetkové vyrovnání s církvemi je nutné a je nutné ho dosáhnout velmi rychle. Není chybou sociální demokracie, že to tak dlouho trvalo. Jsem věřící člověk, jsem pro vrácení majetku církvím, který jim patřil. Ale tento návrh zákona nemohu podpořit. Říkám: co bylo ukradeno, musí být vráceno. Můj problém je jediný: že je to předpis v dané době nerealistický," říká Ladislav Velebný (ČSSD). Předseda NS-LEV 21 a někdejší premiér za sociální demokracii Jiří Paroubek s majetkovým vyrovnáním nesouhlasí vůbec. Podle jeho názoru by z náhrad pro církev měly být hrazeny opravy památek. "Církevní restituce rozdělují českou společnost. Je to chyba této vlády. Jedna z největších, které udělala, a to jich nebylo málo," dodává. O revizi tohoto zákona se bude pokoušet v příštím volebním období, pokud se jeho strana bude podílet na vládě. Cílem majetkového vyrovnání je umožnit církvím a náboženských společnostem být nezávislými na státu. Vláda se s církvemi dohodla na vrácení majetku v hodnotě 75 miliard korun a na finanční náhradě 59 miliard (+ inflace) vyplácené po dobu 30 let.

V Praze se diskutovalo o federalizaci Evropy

V polovině června 19. 6. uspořádala Knihovna Václava Havla konferenci Federalismus a Evropa. V době, kdy je další integrace států EU aktuálním tématem, vystoupilo na pražském setkání několik řečníků z řad politologů, právníků či ekonomů. Smyslem konference bylo vést diskusi o samotném pojmu federalismus a o českém postoji k dalšímu propojování zemí EU. V posledních týdnech čím dál víc zaznívá od světových politiků a ekonomů, že právě další integrace členských států unie je řešením, jak do budoucna zabránit dalším finančním krizím. Předseda správní rady Knihovny Václava Havla, novinář Jan Macháček, již dlouhé měsíce upozorňuje, že mezi českými elitami neprobíhá dostatečně hluboká diskuse na téma dalšího vývoje EU. A snad nejvíce kritizuje nevyjasněnost českého postoje k dalšímu směřování zemí sjednocené Evropy. „Česká zkušenost s federalismem je obtížná a bolestná, přesto by naše elity měly vědět, co je federalismus a měly by o něm být schopny diskutovat," řekl Macháček. Hlavní řečník konference, politolog Jaques Rupnik, připomněl historický kontext, kdy v USA tzv. otcové zakladatelé spatřovali ve federálním principu záruku nejvyšší svobody, založené na dělbě moci, a právě v založení Spojených států hledaly jednotlivé státy pomoc s vlastními zadluženými rozpočty. „Toto je odpovědí těm, kteří federalismus považují za německo-francouzský nesmysl, diktovaný byrokraty z Bruselu," prohlásil Rupnik. Pokračování integrace EU pak chápe jako jedinou možnost, jak zachovat demokracii na starém kontinentu, a varuje před nebezpečím nevolených technokratických vlád a populismu. S odkazem na myšlenky Václava Havla bylo jedním z hlavních témat konference založení druhé komory Evropského parlamentu (EP). Ekonom Ivan Pilip vnímá negativně, že v aktuálním seskupení 27 států je evropský zákonodárný sbor částečně odtržen od národní politiky. Řešení pak vidí buď'to v zastoupení členů národních parlamentů na půdě EP, nebo v zavedení celoevropských kandidátek. Vyjádřil také obavu, že pokud by mělo v evropské integraci dojít k posunu zpět, nebude to před Maastricht, nýbrž před římské smlouvy, které evropskou integraci zahájily. Naopak podle europoslance ODS Jana Zahradila je inspirace Spojenými státy pro federální model Evropy zavádějící, neboť Evropa měla vždy kontroverznější a komplikovanější historii než USA. Myslí si, že Evropanům chybí společné veřejné mínění, jazyk a vnímání historie. Obává se, že federální uspořádání EU by státům neprospělo, neboť se v něm skrývá řada rizik, přičemž jako nejvýraznější vidí nárůst nacionalismu. Ředitel Knihovny Václava Havla Martin Palouš představil rozšířené vydání výběru projevů prezidenta Václava Havla pod názvem Evropa jako úkol, který tato instituce vydala. Je zde i jeho vystoupení ve francouzském Senátu z roku 1999, kde hovořil o potřebě vzniku jednoduché evropské ústavy nebo o vhodnosti založení druhé komory EP.

Nedůvěra v politiky, nebo nedůvěra v systém? Téma pro debatu s poslanci

Debata nazvaná Dvacet let, které otřásly trpělivostí, konfrontovala v pondělí 25.června na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy v Praze názory zástupců parlamentních stran a odborníků na vzrůstající nedůvěru občanů v politický systém. Diskuzi otevřel Jaroslav Šebek z Historického ústavu AV ČR upozorněním na paralely mezi současným vývojem a situací na konci první republiky. V závěru svého příspěvku však řekl, že není možné toto srovnání brát absolutně, neboť stav politického systému před druhou světovou válkou výrazně ovlivňovala existence vázaných kandidátek. Místopředsedkyně vlády Karolína Peake (LIDEM) v debatě projevila názor, že současnou krizi způsobila nedůvěra v konkrétní politické reprezentanty, nikoliv systém jako takový, a že pro zlepšení situace stačí přirozená generační výměna politiků. Zuzka Bebarová-Rujbrová (KSČM) potvrdila slova Karolíny Peake a dodala, že demokracie je nejlepší možnou cestou vládnutí, které bychom se měli držet. Podle Marka Bendy (ODS) je stav politické scény odrazem celé společnosti. Souhlasili s ním jak František Bublan (ČSSD), tak Petr Gazík, předseda poslaneckého klubu TOP 09 a šéf hnutí Starostové a nezávislí. Oba hovořili o výrazném úpadku morálky napříč celou společností. Za největší problém označili nedůvěru lidí vzájemně mezi sebou, která se následně promítá do vztahu k voleným představitelům. Řešení, které poslanci naznačili, spočívá v kroužkování kandidátů a „odstavení od moci" zasloužilých stranických funkcionářů. Všichni diskutující se shodli, že nespokojenost a nedůvěra občanů má své reálné opodstatnění, ale že by se Česká republika měla striktně držet demokratické linie a vydat se cestou pozvolných změn, které opět upevní důvěru lidí ve zvolenou politickou reprezentaci.

Smutné výročí tragického osudu Ležáků a Lidic

24. a 10. červen jsou data, která navždy připomínají hrůzy války, nacistickou zvůli, krutost a neúctu k životu. Letos uplynulo už 70 let od masakru ve dvou českých obcích, jejichž vyhlazení mělo sloužit jako zrůdná odplata za atentát na zastupujícího říšského protektora Reinharda Heydricha. Premiér Petr Nečas přijal v pražské Kramářově vile pamětníky z Lidic a Ležáků. Stovky lidí včetně nejvyšších ústavních činitelů se pak přišly poslední červnovou neděli poklonit obětem v Ležákách a počátkem června v Lidicích. „Vyhlazení Ležáků nebylo žádnou náhodou. Byl to promyšlený čin německých okupantů, který naznačoval možný osud Čechů, pro něž – podle německých nacistů – nemělo být v naší, tisíc let existující vlasti v budoucnu žádné místo," řekl ve svém projevu prezident Václav Klaus. Ani na západ od našich hranic se na vyhlazení obou vesnic nezapomnělo. Německý prezident Joachim Gauck zaslal Václavu Klausovi dopis, ve kterém vyjádřil soustrast s oběťmi z Lidic a Ležáků, ocenil statečnost českých výsadkářů, kteří provedli úspěšný atentát na Heydricha, a přijal historickou odpovědnost Německa za nacistické zločiny. „Pane prezidente, myšlenka na opovrženíhodné teroristické činy z Lidic a Ležáků mne naplňuje hlubokým zármutkem a studem. Německo je si vědomo své historické odpovědnosti. Proto musí být nejvyšším přikázáním veškerého politického jednání zabránit opakování války a teroru," napsal německý prezident. Václav Klaus tento dopis ve svém projevu ocenil jako silné a vstřícné gesto, které na podobné úrovni dosud nezaznělo. Obec Lidice byla vybrána k likvidaci, přestože její obyvatelé neměli s atentátem na Heydricha nic společného. Lidice měly sloužit jako krutá msta a memento. Muži byli zastřeleni na místě, ženy odvezeny do koncentračních táborů, děti zabity výfukovými plyny. Celkem přišlo o život 340 lidí, z toho 88 dětí, jejichž utrpení symbolizuje bronzové sousoší v památníku. Obec byla vypálena, srovnána se zemí a její jméno mělo navždy upadnout v zapomnění. Tato tragédie však vyvolala ve světě nevídanou odezvu a obce i nově narozené děti po celém světě nesly jméno Lidic, aby se na utrpení jejich obyvatel nikdy nezapomnělo. Z původních zhruba pěti set obyvatel válku přežilo jen 143 žen a 17 dětí. Po válce byla navíc vesnice obnovena. V ležáckém mlýně byla skutečně ukrývána výsadkářská vysílačka a obec stihl téměř totožný, ne-li horší osud jako Lidice. Z 53 obyvatel přežily válku jen dvě dívky, které byly poslány do Německa na převýchovu. „Dvě rodiny jsem měla a o obě jsem přišla," dokumentovala hrůzu války jedna z nich, Marie Jeřábková.

Ekonomika

Ekonomika stručně

* Květnová nezaměstnanost v Česku klesla o 0,2 procentního bodu na 8,2 %. Registrovaných nezaměstnaných bylo přesně 482 099. Pozitivní zprávou je fakt, že počet volných pracovních míst stoupl o 4,7%. Tento trend se však každoročně opakuje a lze ho připsat především zvýšené nabídce sezónních prací. Nepříliš optimisticky navíc údaj vyzní v porovnání s loňským květnem, kdy bylo o 10 tisíc volných pracovních míst víc. Analytici připisují vyšší nezaměstnanost především úsporným opatřením vlády, na které pak selektivně reaguje i soukromý sektor. Výraznější zvýšení nezaměstnanosti se očekává, až vstoupí na pracovní trh letošní absolventi škol.

* Ministerstvo financí zveřejnilo konečné statistiky z veřejné emise státních spořících dluhopisů. Objednávky byly ve výši 16 miliard korun, ale uhrazeno bylo nakonec jen 15,3 miliardy. Největší zájem vyvolaly 1,5leté diskontované dluhopisy, do kterých byla investována téměř polovina celkové částky, konkrétně 7,5 miliardy. Většinu investorů tvořily fyzické osoby, které nakoupily za 13,8 miliardy. Dluhopisy si objednalo i několik obcí, sdružení, církví a odborových organizací. To v sarkastické narážce okomentoval ministr financí Miroslav Kalousek jako projev důvěry odborů v rozpočtovou politiku vlády. Při loňské premiérové veřejné emisi stát udal přes 20 miliard. V aktuální emisi však plánoval prodat dluhopisy mezi 10 a 20 miliardami, a hodnotí ji tak jako úspěšnou. Další emise se plánuje na podzim.

* Podle srovnání Eurostatu z let 1995 až 2010 má Česko nejvyšší podíl sociálního pojištění na vybraných daních v Evropě. Oproti evropskému průměru, který je 31,1 % ze sociálního pojištění, tak ČR vybírá celých 45,2 %. Celkové zdanění práce dosahuje dokonce 52,3 % ze všech vybraných daní. Jenom třetinu pak tvoří spotřební daně a okolo 15 %

daně majetkové. Analytici dlouhodobě upozorňují, že vysoké zdanění práce je velkou překážkou české ekonomiky a odrazuje zahraniční investory. Velký nepoměr je pak mezi zdaněním zaměstnanců a osob samostatně výdělečně činných. Výrazné snížení odvodů na zdravotní a sociální pojištění se však v budoucnu nedá příliš čekat, protože Česko trpí chronickými deficity státního rozpočtu a v budoucnu bude muset navíc čelit i nepříznivému demografickému vývoji. Česku je mezinárodními institucemi dlouhodobě doporučováno zvýšit podíl majetkových daní, které tvoří především daň z nemovitostí. To je však z historických důvodů obtížné a vyžadovalo by to hlubokou daňovou reformu.

Kurzovní lístek
28. 6. 2012 (střed)

EUR, 1 .....25.810
Kanada, 1 .....20.218
USA, 1 .....20.784

Kultura

United Islands 2012 prolomily třicetitisícovou hranici návštěvnosti

Deset scén, 26 klubů, 200 hudebních projektů z 21 zemí, tři dny. Mezinárodní festival United Islands České spořitelny již podeváté spojil všechny muzikanty a hudební nadšence, aby od 21. do 23. června zakusili to nejlepší z tuzemské i světové hudební scény. Konče vystoupením nizozemského producentského tria Kraak & Smaak na Střeleckém ostrově pražské ostrovy utichly s celkovou návštěvností více než 35 tisíc lidí. Ač se zdá, že volný vstup je pro hudební nadšence rozhodujícím faktorem, k dosažení třicetitisícové hranice letos pravděpodobně přispělo i fiasko konkurenčního pražského festivalu. Jen týden před zahájením United Islands šokovalo veřejnost prohlášení ředitele Prague City Festivalu Jiřího Borka, že se druhý ročník z důvodu nenadálého výpadku financí neuskuteční. Se zahraničními jmény jako Sofa Surfers, O. Children nebo Kraak & Smaak tak festival na břehu Vltavy nabídl majitelům neplatných vstupenek příjemné zadostiučinění. Formace mezinárodních rozměrů versus talentované mladé kapely z Česka - obě skupiny si našly v časovém harmonogramu své místo. V rámci čtvrtečního warm – up dne se štítkem Klubová noc se o narůstajícím progresu české hudební scény mohli přesvědčit mj. návštěvníci Lucerna Music Baru. Lidskému uchu zde lahodila především alternativní čtveřice Peter Pan Complex, kombinující klasický rock a izraelské experimentální formy, ocitající se na hranici poetického písničkářství. Skupina během večera pokřtila debutové EP Unholy za účasti uznávaného tuzemského producenta Borise Carloffa. Byť o něco menší, ovšem stejně pulsující publikum si vysloužili i teenageři Colorblinds. Koncert v temném bondovském stylu symbolicky rozněžnila skladba „Slunečný hrob" slavného otce frontmana Adama Mišíka. Hlavní festivalové dny se pak nesly ve znamení velkých jmen. Pro páteční podvečer se spojili všichni středočeští příznivci metaforického hip hopu, aby podpořili kultovní duo WWW. Rappeři se sklonem k elektronice kromě „klasiky" jako Karamel a Žena líže kost dali k náslechu i připravované novinky. Stejně jako páteční den v režii rakouských Sofa Surfers i ten víkendový završila masivní taneční party na Střeleckém ostrově. Ryze hudební projekty doplnily i doprovodné kulturní akce. S plným počtem 20 bodů obhájila Veronika Müllerová titul v nejlepší hře na imaginární kytaru, představili se i vítězové letošního YouTube Festu Bek Ofis. Multikulturnosti pak festival dostál díky gastronomickému tržišti na Janáčkově nábřeží či pouličnímu divadlu.

Adam Bomb s kapelou na evropském turné

Bomb spolu s bubenicí Violet Cannibal a basistou Paulem Del Bellem předvedli ve středu 13.června v pražském klubu Exitus téměř dvouhodinovou show. Chyběly jen tradiční ohně a hořící kytary, ty by ale malý rockový klub neustál. Kytarový mág, vlastním jménem Adam Brenner, pochází ze Seattelu v New Yorku a v hudební branži se pohybuje již od svých 16 let, tedy od roku 1979. Spolupracoval s velikány rockové muziky hned od počátku své kariéry. Zahrál si s KISS, na několik koncertů nahradil jednoho z předních heavymetalových kytaristů Ynqwieho Malmsteena, své první album Fatal Attractione nahrál s pomocí baskytaristy kapely AC/DC. Zakládající členové Guns´n´Roses se dokonce Adama pokoušeli dostat do kapely, ten to ale odmítl a nakonec vznikla bez něj. Na svém webu uvádí, že koncertuje více než 250 dní v roce a počátkem roku 2012 dosáhla jeho diskografie počtu 16 vydaných alb. Show tohoto kytarového virtuóza doprovází barevná výzdoba a jeho image ovlivněná newyorským hudebním stylem glam rock (hlavními představiteli jsou právě KISS) a dva výborní muzikanti. Bubenice Violet pochází z Velké Británie a spolu s basovou linkou, zvukem Adamovy experimentální hry a nápaditých zpěvných textů vytváří až vesmírný zážitek.

V Praze se po roce opět bdělo u kultury

Galerie a muzea hlavního města zůstaly 9.června otevřeny do pozdních nočních hodin a nabídly návštěvníkům nejen stálé expozice, ale také široký výběr doprovodných programů. Prodloužená otevírací doba 39 kulturních institucí přilákala desítky tisíc lidí, bylo zaznamenáno přes 200 tisíc návštěvnických vstupů. Akci organizovaly Národní muzeum, Dopravní podnik hlavního města Prahy a Asociace muzeí a galerií ČR za finanční podpory Ministerstva kultury ČR a Magistrátu hlavního města Prahy. Tak jako každý rok i letos Pražská muzejní zpřístupnila kulturní objekty zdarma a přidala ještě něco navíc, než je obvykle k vidění přes den. V rámci doprovodného programu se třeba stříhaly ovce, pátralo po chemické struktuře neznámých látek nebo besedovalo u cimbálu. Pořadatelé nezapomněli ani na děti, pro které připravili např. povídání o tom, jaké je to být netopýrem, výrobu bonbonů a další zábavné aktivity. Památník národního písemnictví potěšil milovníky literatury. V Pelleově vile mohli zhlédnout výstavu Expozice pracovny Ladislava Mňačka, známého československého spisovatele a publicisty. Z jeho povídkové knihy Jizvy zůstaly předčítal novinář Jiří Hanák, návštěvníci si mohli poslechnout i protestsongy písničkáře Jaroslava Hutky. Někteří dorazili dokonce jenom kvůli němu, jako třeba důchodkyně Dana Nováková: „Přišly jsme s kamarádkami hlavně na pana Hutku, jeho písně známe už dobrých třicet let," usmívala se, když dohrál. Pro snadnější pohyb mezi muzei a galeriemi vypravil dopravní podnik speciální autobusy.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Milán proměnil pohled na rodinu

Pět otázek, které položily v Miláně rodiny Benediktu XVI. při setkání v sobotu 2.června, se dotýkalo hlubokých společenských problémů. Snoubenci vyznali strach před zavázáním se v manželství „navždy", manželský pár hledal odpověď, jak skloubit rodinný a pracovní život. Řecká rodina žádala o povzbuzení, jak obstát v době ekonomické krize a poslední dotaz směřoval k situaci rozvedených v církvi. Vatikán je nyní podle prof. Güntera Danhela z rakouského Institutu pro manželství a rodinu otevřenější k problémům manželství a rodin a pohled vedení katolické církve je optimističtější. Nedělní slova Benedikta XVI. v parku Bresso o problémech rodin v moderním světě práce, při výchově dětí, o potížích manželských párů a také o možném troskotání manželství, jsou podle něj *„dojemným svědectvím o novém, realističtějším pohledu"*. Při jednotlivých akcích a homiliích VII. světového setkání rodin a především na kongresu, byla nastolena témata, o nichž se dosud v takové míře nehovořilo. *„Bylo-li na rodinu dříve nahlíženo především z morálně-teologického či dogmatického hlediska a občas bylo zprostředkováváno spíše pesimistické stanovisko, mohlo by se po milánském setkání hovořit o změně paradigmatu. Byla zde snaha vykreslit obraz současné situace církve co nejvěrněji, vzít v potaz existující problémy manželství a rodin a odpovědět na četné potíže a výzvy křesťanským pohledem,"* shrnul prof. Danhel a dodal: *"Spektrum problematiky sahalo od témat jako je zdraví, vzdělání, postižení a rodina až po rozvod, odluku a nové formy soužití."* Rozvedené lidi Svatý otec oslovil při nedělní mši svaté, na níž byl přítomen milión věřících: *"Chtěl bych nyní oslovit také ty věřící, kteří i přesto, že církevní učení o rodině uznávají, byli stiženi bolestnými zkušenostmi nezdaru a rozvodu. Vězte, že papež a církev vás ve vašem snažení podporují. Zachovejte jednotu se svými komunitami, diecéze zajisté podnikají vhodné kroky umožňující vaše přijetí a přiblížení."* Večer předtím, při Slavnosti svědectví Benedikt XVI. uvedl: *„Problém rozvedených a znovu sezdaných skutečně patří k velkým bolestem dnešní církve. A nemáme jednoduché recepty. Utrpení je velké. Můžeme jen povzbudit farnosti i jednotlivce, aby pomáhali těmto osobám snášet utrpení rozchodu.(...) A pokud jde přímo o tyto lidi, musíme říci – jak jste řekli – že církev je má ráda. Tato láska však musí být vidět a cítit. Myslím, že je velkým úkolem farnosti, katolického společenství, udělat vše, co je v jejich možnostech, aby tito lidé cítili, že jsou milováni, přijímáni, že nejsou „mimo", třebaže nemohou přijmout rozhřešení a eucharistii. Musí nahlédnout, že i tak žijí plně v církvi. A pokud snad není možné udělit absoluci ve zpovědi, je důležitý stálý kontakt s nějakým knězem, duchovním vůdcem, aby mohli vnímat, že jsou vedeni a doprovázeni. Je také velmi důležité, aby pocítili, že eucharistie je opravdová a přijatá, pokud jsou ve společenství s Kristovým Tělem, neboť i bez „hmatatelného" přijetí svátosti, můžeme být duchovně sjednoceni s Kristem v Jeho Těle. Je důležité to pochopit a skutečně najít možnost, jak prožívat víru se Slovem Božím, se společenstvím církve a nahlédnout, že jejich soužení je pro církev darem, protože tím slouží všem, i obraně stabilní lásky a manželství."*

Ve Vatikánu byl prezentován Rok víry

Ve vatikánském tiskovém středisku byl představen Rok víry vyhlášený Benediktem XVI. na období od 11.října 2012 do 24.listopadu 2013. Rok víry bude podle arcibiskupa Rino Fisichella plný významných událostí a jeho cílem je povzbudit víru věřících, kteří v každodenních těžkostech nepřestávají svěřovat svůj život Pánu. *„Jedině skrze víru roste víra,"* poznamenává Svatý otec v apoštolském listě Porta fidei vyhlašujícím Rok víry v souvislosti s 50. výročím zahájení Druhého vatikánského koncilu a 20. výročí Katechismu katolické církve. Předseda Papežské rady pro novou evangelizaci Rino Fisichella poukázal na historické pozadí této iniciativy Benedikta XVI.: *„Rok víry byl naposledy vyhlášen v roce 1968 a jeho smyslem bylo připomenout výročí mučednictví apoštola Petra. Nezapomínejme, že se psal rok, který představuje v myslích mnoha lidí dodnes zvláštní dějinné období. Papež Pavel VI. chtěl tehdejší Rok víry zakončit slavnostním vyznáním víry, které sám napsal a je známo pod názvem Krédo Božího lidu. Kromě významných jubileí jako je půlstoletí od zahájení koncilu a dvacet let od vydání Katechismu však byla přijata myšlenka dát zvláštní prostor reflexi víry v kontextu všeobecné krize a není třeba skrývat, že existuje určitá krize víry."* V aktuálním historickém kontextu, který je charakterizovaném sekularismem - vysvětlil dále arcibiskup Fisichella – existuje tendence *„žít ve světě, jakoby by Bůh neexistoval"*. Křesťanské společenství nabízí Rok víry těm, kteří zakoušejí stesk po Bohu a touhu setkat se s Ním. První událostí Roku víry bude v neděli 21. října kanonizace 6 mučedníků a svědků víry. Potom proběhne celá řada další iniciativ, mezi nimiž je třeba zmínit zvláště Světové setkání mládeže v Rio de Janeiru v červenci příštího roku. Arcibiskup Fisichella také oznámil, že Kongregace pro bohoslužbu a svátosti schválila u příležitosti blížícího se Roku víry zvláštní mešní formulář nazvaný „Za novou evangelizaci". Poukázal také na význam lidové zbožnosti. *„Lidová zbožnost je velmi důležitým výrazem života víry, kterou zvláštním způsobem zviditelňuje na poutních místech. Tyto svatyně jsou privilegovanými místy víry a nové evangelizace. Miliony a miliony lidí totiž každoročně přicházejí na různá poutní místa,"* uvedl. Předseda Papežské rady pro novou evangelizaci představil také logo Roku víry a novou internetovou stránku www.annusfidei.va. Kromě její již fungující anglické a italské verze se brzy objeví také verze španělská, francouzská, německá a polská.

V Dublinu proběhl Mezinárodní eucharistický kongres

Více než 12 tisíc poutníků ze 123 zemí světa doraziło na 50. mezinárodní eucharistický kongres do Dublinu. Do 17.června se v hlavním městě Irska scházeli kardinálové, biskupové, kněží, řeholníci a laici na jubilejním kongresu, který se nesl v duchu motta: „Eucharistie: společenství s Kristem a mezi sebou navzájem." Na závěrečnou nedělní bohoslužbu na stadion do parku Croke dorazilo na 80 tisíc návštěvníků i významní hosté, mj. i irský prezident Michael Higgins. Mši svatou sloužil prefekt Kongregace pro biskupy kardinál Marc Quellet. Benedikt XVI. se s účastníky Mezinárodního eucharistického kongresu v Dublinu spojil prostřednictvím televize a pronesl závěrečné poselství. V rámci kongresu nyní proběhlo na 130 různých kurzů, přednášek, diskusí a slavností. Pod názvem: *„Go! Be Church"* se konaly speciální programy, workshopy, katecheze a koncerty pro mladé od 17 do 25 let. Vedle Světových dnů mládeže jsou Eucharistické kongresy největšími programy katolické církve. Jejich cílem je oživit ve vědomí věřících význam eucharistie a rozšířit a prohloubit její úctu po celém světě. Papež Benedikt XVI. neustále zdůrazňuje, že mezi eucharistickou zbožností a charitativními skutky existuje neoddělitelná souvislost. Na posledním setkání tohoto druhu v roce 2008 v kanadském Quebecku se sešlo na 200 tisíc lidí. Ve centru pozornosti podobných setkání je svátost Eucharistie a úcta k eucharistickým darům Těla a Krve Páně. Za duchovního otce kongresu je považován Francouz, světec P. Peter Julián Eymard (1811 – 1868), první takový kongres zorganizovala v roce 1881 Francouzka Emilie Tamisier v Lille.

Podle zpráv České biskupské konference

VÍRA CÍRKVE (8)

Teologická čítanka z textů Josepha Ratzingera - výběr

Episkopos - biskup

Církev není žádná světská organizace, pro kterou vymýšlíme nejlepší a nejúčinnější uspořádání. Ona je výtvorem Ducha svatého, který ji nevytvořil jen na počátku v den Letnic. V církvi jsou Letnice stále, protože ji vytvořil jen Duch svatý, protože pouze On dokáže propůjčovat apoštolský úřad a stejně i jeho posloupnost /.../ Slovo „episkopos" neslo v sobě před přijetím do Nového zákona, širokou stupnici významů. V řecké tragédii se objevuje sám Bůh jako episkopos, jako ten, který bděle dohlíží na dobré a zlé skutky lidí. Kniha moudrosti, Philo, Sibyly přejali užívání tohoto slova, takže můžeme v prvním Klementově listu v pokračování dějin tohoto významu najít, že Bůh je nazýván Stvořitelem a Episkopem každého ducha. (59, 3) U Phila se pak Mojžíš objeví jako Episkopos. (rer. Div. Her. 30) To slovo nebylo žádným světským označením úřadu, nýbrž popisovalo posvátnou funkci při znázornění a účasti na Boží starosti o člověka /.../

Tak není divu, že v prvním listu sv. Petra sám Kristus je označován za pastýře a Episkopa vašich duší. (2, 25) Jak v prvním Petrově listu tak ve Skutcích apoštolů (kap. 20) jsou oba pojmy spojeny a tím bylo pro biblickou tradici nové slovo episkop s bohatým biblickým podáním svázáno s myšlenkou pastýře, jak to ještě jednou nacházíme v 1.listu sv. Petra, který označuje Krista za arcipastýře (archiepiskopos) a opět to spojuje se službou episkopein. Povrchní pojem dohlížitele, který by se mohl vzít z doslovného překladu episkopos, dostává zcela jinou hloubku: jde o vhled srdcem, vidění od Boha - dívat se s Bohem. Jde o onu láskyplnou péči, jakou má pastýř o své ovce, které zná jednu po druhé a volá je a miluje, protože jsou jeho. „Episkopein" je niterná odpovědnost za ty, které nám Bůh svěřil, opět jako na péči Boha, jakou má o člověka.

Biblický obraz pastýře dosahuje vlastní hloubku výrokem že dobrý pastýř - Ježíš - dává svůj život za ovce (Jan 10, 15) pastýř se stává beránkem a vykupuje ovce. Tato souvislost se opět objevuje v řeči sv.Pavla na rozloučenou v Milétu, kde je připomínáno těm, kteří jsou nyní pastýři Boží církve, že Syn získal toto stádce svou vlastní krví.

Kněz - člověk pro lidi

V diskusích o kněžství se různým způsobem tvrdilo, že kněz vlastně není dnes žádné opravdové povolání, protože se nehodí do světa specializace, v němž nelze mít někoho, kdo je zde pro všechny oblasti života. Bylo řečeno, že má-li být kněžství ještě povoláním, pak by se také kněz musel stát specialistou, třeba specialistou pro teologické otázky, který by pro tento účel byl k dispozici farnosti a v nich jí radil. Já říkám: Ne! To velké a stále nutné u kněze spočívá právě v tom, že zůstává ve světě, který je roztřepen na specializace a je tím nemocen a trpí tím a rozpadá se, člověkem pro celek, který zvnitřku udržuje pohromadě bytí člověka. Vždyť to je přece naše bída, že člověk už nikde není člověkem, nýbrž že je tu zvláštní oddělení pro staré, pro tyto či ony, pro nemocné a pro děti a nikde nežije celé své bytí člověka. Kdyby nebylo kněze, pak by musel být vynalezen, kdo uprostřed specializací je člověkem pro lidi, a to od Boha, který je tu pro nemocné i zdravé, pro děti i staré osoby, pro všední den i svátek a to všechno udržuje pohromadě na základě milosrdné Boží lásky. Toto je vlastně to krásné, hluboce lidské a zároveň svaté a svátostné na kněžství že při všem školení, které potřebuje, není nakonec jeden ze specialistů, nýbrž služebníkem bytí, tvorem bytí, člověkem, který nás přes roztříštěnost života svádí dohromady do Boží lásky, jež se smilovává, do jednoty Kristova Těla.

Diakon - Jáhen

Sloužit to se zdá jako projev vlády člověka nad člověkem, tedy útok na rovnost, na stejnou důstojnost a svobodu člověka. A jistě je pravda, že ve všech dobách docházelo k zneužívání vlády, ke zneužitému dělení lidí, k popírání stejné důstojnosti, kterou jim Stvořitel daroval. Jenomže my zažíváme stále více, že na to nemůže být odpovědí odstranit sloužení, vždyť my lidé jsme tak stvořeni, že potřebujeme jeden druhého, že můžeme žít jenom jeden z druhého a proto také jeden pro druhého. A když se nám nelíbí sloužit jeden druhému, pak zůstává jen, že si jiným způsobem opatříme toto nutné „jeden ke druhému" tím, že se dáme do služeb strojům, anonymním systémům a skrze ně se tak dáme přece jen nějak spojit. Pak tedy sloužíme strojům, systému a stáváme se ale opravdu nesvobodní a na to všechno ještě doplácíme ochuzením lidských vztahů, v důvěře, která vede lidi k sobě.

V této situaci hledí církev na Ježíše Krista, který se stal pro nás jáhnem. On Pán světa se stal jáhnem, stal se služebníkem. Obsluhuje své u stolu a umývá jim nohy. Proměňuje svět tím, že vykonává vládu jako službu, že jako Pán slouží a stává se služebníkem všech. Tak nám dodává odvahu, abychom svobodně sloužili, dodává nám odvahu přijmout ve sloužení lidem opravdovou důstojnost a svobodu a tak vztyčit v tomto světě nové znamení.Církev, chce-li být církví Ježíše Krista, potřebuje zpřítomňování jáhna Ježíše Krista.

Pokračování příště.

Z originálu Der Glaube der Kirche
Přeložil P. Josef Koláček, SJ

Kateřina Tekakwitha – „Lilie Mohawků“

13. března 1885 náčelník jednoho indiánského kmene v Severní Americe jménem Meshkianssang psal dopis Svatému otci z Fort William, Lake Superior, Ontario.

Náš Otče, náš papeži,

I když jsme my Indiáni velice chudí a ubozí, nicméně náš Stvořitel měl s námi velký soucit a dal nám katolickou víru. Kromě toho byl k nám tak laskavý, že nám tal Kateřinu Tekakwithu. Tuto svatou pannu, Indiánku jako my, zahrnul Ježíš Kristus velkou milostí, vyrůstala velmi dobrá a svatá a nyní – my sami jsme přesvědčeni – je oslavená v nebi a prosí za nás všechny. Tuto pannu, jak věříme, nám dal Bůh jako důkaz velké přízně, protože ona je naší malou sestřičkou. Ale nyní doufáme, že nám i ty , náš Otče, který jsi náměstkem Ježíše Krista budeš chtít prokázat přízeň; prosíme tě z celého srdce, abys řekl, abys prohlásil: „Vy Indiáni, moji synové, vezměte si Kateřinu za předmět své úcty v kostelech, protože ona je svatá a je v nebi“.

To byl jeden z listů zaslaných do Říma Svatému Otci, aby mu ukázal velkou důvěru, jakou měli indiánští katolíci, že jednou uvidí, jak členka jednoho z jejích kmenů, náramně milovaná a vážená kvůli tomu, jak dokázala žít v duchu evangelia, bude prohlášena za svatou.

Kdo byla tato mladá indiánská dívka?

Kateřina Tekakwitha byla dcerou jednoho náčelníka Mohawků a jedné křesťanské ženy z kmene Algonchiů. Matka Kateřiny, jménem Kahontake, byla totiž vychována v křesťanské víře jezuitskými misionáři, kteří působili v kraji Trois Rivières. Tam během války mezi jejím kmenem a Mohawky byla zajata a odvlečena do zajetí. Psal se rok 1650. Bylo to v regionu, kde čtyři roky předtím byl umučen pro víru P. Izák Jogues S.J. se svými dvěma druhy. Tuto algonquinu, křesťanskou dívku si vzal za manželku Velký Bobr odvážný mladík, určený k tomu, aby se stal brzo náčelníkem kmene. Byl pověstným lovcem, ale i krutým nepřítelem křesťanů. A přesto Kahontake dokázala zůstat věrná křesťanské víře až do smrti, toužíc po tom, aby její děti mohly přijmout křest. Jedním z nich byla Kateřina (Kateri), jejíž pravé inidánské jméno bylo Ioragode (zář slunce). Kateřina už od malička dostávala potají základy křesťanské víry, jež postupem času a díky mocnému působení Boha v ní dozrály a učinily z ní mimořádně dobrotivou dívku v očích všech. Co ji během let charakterizuje je osobní a upřímná láska k Ježíšovi a to ukřižovanému, jak to dokazuje jeho láska, jež za všechny obětovala život na kříži.

Když měla Kateřina jen čtyři léta, vypukla v jejím kmenu epidemie neštovic, které padl za oběť jak otec, tak matka a jeden její bratr. I ona se nakazila, ale přežila, ale nesla na tváři stopy neštovic, její tvář byla plná dolíčků. Byl postižen i její zrak, takže se musela pohybovat venku mimo stan s rukama vztaženým kupředu, aby nahmatala případné překážky (odtud pochází přezdívka Tekakwitha, v řeči Mohawků to znamená „osoba, která jde vpřed s napřaženýma rukama, aby odstranila překážky nebo analogicky osoba, která dává svýma rukama všechno do pořádku). Kromě toho nemohla snést silné světlo.

Když osiřela vzal ji pod svou ochranu strýc Iowerano, jeden z náčelníků kmene Mohawků a dvě tety. On byl přísný, ale spravedlivý; tety naopak byly na ni přímo kruté; současníci nám říkají, že jí daly vést „psí život“ a to především z nenávisti ke katolické víře, kterou Ioragode zdědila po matce.

V tomto kmeni lovců život sám o sobě nebyl ani snadný, ani pohodlný: Jeho drsnost vyplývala ze způsobu polokočovného života, který vedli. Stačí jen pomyslet, že jen ve svém dětství a dospívání se dívenka musela stále stěhovat se svým kmenem, a to třikrát z jednoho území na druhé hodně vzdálené; konečně se usídlili na místě, kde dodnes existuje vesnice nazvaná Fonda.

K drsném životu kmenů rudokožců věnujících se lovu přistupoval pro Ioragode, jež měla sladký, něžný a jemný charakter – fakt, že musela snášet tyranii těch, kteří ji adoptovali. Dělali všechno, aby z ní vyhladili její víru, ale marně. Právě kvůli tomu rostly její tělesné trýzně. Její příbuzní z ní prostě udělali otrokyni, která musela pracovat na polích při pěstování tabáku, turkyně a fazolí. Zalévat je a pak sklízet, připravovat a s velkou námahou natahovat kůže, z nichž ženy vyráběly stany, věnovat se nejotravnějším a nejtvrdším domácím pracem.

Při těchto všemožných pracích dívka prokazovala mimořádnou obratnost, zvláště při výrobě oněch řemeslných předmětů typických pro indiánské kmeny. Navzdory své slepotě nepřestávala svýma hbitýma rukama vydělávat kůže, dělat náhrdelníky z mušlí a provazy z lian, vyrábět kabátce a kožené oděvy, zvláště pro ty, kteří byli chudší.

Její život se v ničem nelišil od života jiných žen ve vesnici, byl monotonní a namáhavý, prošpikovávaný však velmi tvrdým nátlakem a hrozbami. Stále byla terčem výsměchu a týrání, dokonce i trestána hladem, takže byla vychrtlá na kost a kůži.

Za takových podmínek odporovala s vytrvalostí a statečnosti. I když běžný život a práce ji zařazoval mezi ostatní ženy, bylo v ní cosi neobyčejného. Kdo s ní jednal nemohl to přehlédnout, jak to později mnozí dosvědčovali. V jejích klidných a čistých očích zářilo světlo, její přítomnost a chování uklidňovaly. Právě toto byl plod jejího důvěrného vztahu s ukřižovaným Kristem, který se dotkl jejího srdce a stále mocněji ji přitahoval k sobě.

Ioragodina modlitba, výraz její hluboké lásky k němu, prolínala celým jejím dnem a její prací, zatímco utrpení a pronásledování vybrušovalo stále více její duši, zvyšovalo její žízeň po setkání s Tím, který dal na kříži – a to žhnulo v jejím srdci – svůj život za ni, za všechny lidi i za její bratry Indiány.

Fakt, že její obličej byl znetvořen neštovicemi a že také její zrak zeslábl, byl dobrou záminkou, aby vyhledávala samotu ve svém stanu a tam v mlčení a usebranosti mohl Pán mluvit k jejímu srdci (srov. Oz 2, 16).

Uchýlit se do ústraní – to jí umožňovalo vyhnout se nudným a nekonečným besedám kolem ohně, které se protahovaly dlouho do noci, zvláště v zimních měsících. Bylo to prázdné tklachání, plné klevet, ale i žertů ne vždy dobré úrovně, nemluvě pak o určitých kmenových slavnostech, při nichž převládalo obžerství, opilost a gesta i skutky, které urážely její vrozený stud.

Ani to ji ale neuchránilo, aby se neudělalo všechno možné, aby ji nesháněli muže a podle kmenových zvyků dohodli pro ni manželství. Když její příbuzní vybrali mladíka, který měl být jejím manželem, snažili se všelijakými lstmi a hrozbami přinutit ji ke sňatku. Ioragode to odmítla a energicky tomu odporovala. Z druhé strany se na ni sesula lavina hněvu a hrozeb. Ona však reagovala na to laskavou sladkostí a rozhodností, jakou mají ti, kdo jsou oddáni Bohu. Zacházeli s ní záměrně krutě, vytrpěla si mnoho, ale její bezelstná dobrota nakonec zvítězila a dosáhla toho, že ji přestali nutit.

Ubíhaly dny a měsíce a Irogade stále více toužila setkat se s nějakým katolickým misionářem. Jen matně si vzpomínala z dětství, jací byli a co matce a jí kladli na srdce. Nakonec se jí podařilo občas se tajně setkat s jednou dobrou křesťankou z jejího kmene a spolu s ní s jedním otcem jezuitou. Chtěla slyšet více o našem Pánu, chtěla být důkladněji poučena o pravdách víry, vroucně toužila stát se křesťankou. Tak ji poznal misionář P. Jakub de Lamberville. Byl hluboce dojat, když viděl, co Bůh vykonal v srdci tohoto dítěte divočiny, musel obdivovat její chování a dovídal se také, jak ji obdivovali i ti, kteří nenáviděli její ctnosti. Připravil ji na křest, který jí pak udělí na svátek Zmtrvýchvstání Páně roku 1676 a dal jí jméno Kateřina (Kateri v řeči Mohawků).

Po přijetí křtu se mladá Indiánka stávala stále horlivější „dcerou Boha". Její péče o nemocné, trpící a nejchudší, její pokorná laskavost a nelíčená láska k nim, jež se stala ještě pronikavější, díky průzračné a jemné čistotě, nemohly zůstat skryté. Očím mnoha, zvláště křesťanů, byla nedostižným vzorem a stálým podnětem žít důsledněji podle přijaté víry a závazků plynoucích ze svátosti křtu. Pro ostatní, jak se obvykle stává, byla otazníkem a výčitkou a nemálo bylo těch, kteří nemohli snést výzvu, jež vycházela ze ctností a dobroty dívky z kmene Mohawků, tedy ji zahrnovali posměchem a ponižováním a vyhrožovali jí mnoha způsoby. Kateřina to dokázala snášet s obdivuhodným klidem a odpouštěla všem, kdo jí dělali zle.

Poměry v jakých žila, nebyly ani trochu příznivé. Ještě se zhrošovaly tím, že daleko široko nebylo křesťanské společenství, kam by mohla zajít a přistoupit ke svátostem nebo být duchovně vedena misionáři. Proto se rozhodla utéct, aby našla nějaké křesťasnké prostředí. Při uskutečnění tohoto záměru jí pomáhl P. de Lamberville. Aby uchránil nově pokřtěnou dívku před mravně zkaženými Indiány a usnadnil její růst ve ctnosti, vyslal ji do horlivé kolonie křesťanských Indiánů, známé jaké misie sv. Františka Xaverského na „Prairie de la Madeleine" na území, které nyní leží proti současnému městu Montreal v Kanadě. V listě, kterým ji doporučoval uvedené misii napsal o ní svým spolubratřím: „Posílám vám poklad, jak brzo sami pochopíte. Střezte ho dobře a pomáhejte jí, aby se stala lepší ke slávě Boží a pro spásu duše, která je Mu jistě velmi drahá."

Na misijní stanici Sault: plně křesťanský život

Díky mimořádné Boží prozřetelnosti mladičká Kateřina dokázala utéci běsnění svého strýce a mohla vykonat dlouhý a nebezpečný pochod, který ji dovedl až do zmíněné misie. Jezuité ji uvítali jako osobu poslanou Bohem, aby příkladností svého života vzdělávala a oduševňovala všechny.

V tomto společenství měla Kateřina to štěstí, že žila pod ochranou jedné zbožné ženy, jež jí pomáhala věrně kráčet po cestách Pána. V této době konala neustále více úkonů pokání, takže ji P. Pierre Cholenec, její duchovní vůdce, musel krotit a brzdit, protože zdraví Kateřiny bylo chatrné a nesneslo by další škodlivé následky. Ke kajícím skutkům ji poháněla vroucí touha mít podíl na utrpení Krista a být s ním spojena v jeho utrpení. Byla to láska typická pro panny, „které následují Beránka, kamkoliv jde." (Zj 14, 4) Byla to láska toho, který je naplněn duchem Krista a rád „doplňuje to, co zbývá vytrpět do plné míry Kristových útrap ve prospěch jeho Těla, jímž je církev." (srov. Kol 1, 24) Kateřina totiž ve svých utrpeních myslela na Indiány svého kmene. Obětovala svá umrtvování a modlitby Bohu, aby pro ně, pro všechny, vyprosila milost, aby přijali světlo evangelia a otevřeli svá srdce Kristu.

V prostředí misijní stanice probíhal její život mnohem klidněji než dříve v táborech Mohawků. Pracovala běžně ve své chatrči, mohla se účastnit setkání a rozhovorů, které se konaly v oratoři „Svatého Kříže", chodila do kostela ve vesnici nejen na obřady, jež se tam konaly, nýbrž i na dlouhé adorace před Pánem přítomným v eucharistii. On byl ohniskem jejího života.

„V sobotu se obvykle zpovídala po důkladném zpytování svědomí a konala je – jak píše její duchovní vůdce – s mimořádným citem, který v ní nemohl zanítit nikdo jiný než Duch svatý /.../ Považovala se za největší hříšnici na celém světě, i když to byl tvor andělské nevinnosti." Takové je duševní rozpoložení svatých, čím více se přibližují k Bohu, tím silněji si uvědomují jeho nekonečnou svatost a právě proto pociťují svou malost a ubohost.

První zimu, kterou Kateřina strávila v této misii na břehu řeky Saint Laurent – na protilehlém břehu se dnes tyčí město Montreal, byla zima na přelomu roku 1676-1677. V prvních den nového roku se lovci chystali opustit vesnici. Indiáni té oblasti měli obyčej, že ženy i děti odcházely se svými muži a doprovázely je po celou dobu lovu až do dnů, kdy tály sněhy; tak se k nim přidala také Kateřina. Byly to zvláště namáhavé měsíce, ale právě v nich si Indiáni nashromáždili vydatnou kořist - lovnou zvěř pro svou výživu a kůže, které pak prodávali obchodníkům. Byly to ale také měsíce, kdy se křesťané teprve nedávno pokřtění, žijíce daleko od svých misionářů a bez jejich duchovního vedení, mohli snadno vrátit ke svému předešlému stylu života a obyčejům, které nebyly v souladu s požadavky křesťanského života a morálky.

V této zvláště vyhrocené situaci Kateřina dokázala udržet svůj způsob života. Střídala běžné práce s modlitbou, jak to činila v misii. V lese na osamělém místě si pak postavila kříž a tam se chodila modlit, konat krátké pobožnosti, k nimž pak zvala ženy i děti, aby s ní zpívaly hymny Pánu. Jak později vyznala jistá Anastázie, žena, která se jí ujala po příchodu do misie, Kateřina se během ranní modlitby duchovně spojovala s věřícím, kteří zůstali v Saultu a měli možnost účastnit se eucharistické oběti. Ve své prosté a hluboké víře, prosívala svého anděla strážce, aby se odebral do kostela misie a jejím jménem řekl Pánu Ježíši, že ona ho miluje.

V této tvrdé a obtížné době jedna žena obvinila Kateřinu, že svedla jejího muže. Kateřina však snášela tuto hanebnou lež a nespravedlnost s takovou trpělivostí, že i její žalbóci a ti, kteří si zpočátku mysleli, že je vinna, toho litovali, a později si po celé roky vyčítali, že ji tak pomlouvali.

Její ctnost, kterou všichni uznávali, zavážila tak, že byla přijata, i když byla velmi mladá, do Družiny Svaté Rodiny, kam byli přijímáni jedině velmi horliví a starší Indiáni.

Ve světle tohoto faktu se také chápe, proč její duchovní vůdce ji dovolil přijmout Tělo Páně již o prvních vánocích po jejím příchodu do Sault, podala totiž důkaz své víry a neobyčejné ctnosti; bylo to mimořádné dovolení, protože normálně byli indiánští novokřtěnci dlouho zkoušeni, než byli připuštěni ke sv. přijímání. Tekakwitha se rozhodla pro panenství, neustoupila novému naléhání své adoptivní sestry, ani té, která jí byla druhou matkou. Obě se totiž všemožně snažily ji přemluvit, aby se vdala. Poradila se s P. Cholenecem. Dal jí radu, aby tři dny přemýšlela o možnosti vdát se. Na chvíli se ponořila do modlitby, po ní mu prostě oznámila, že je to tak jasné, že není třeba promrhat tolik času a celou záležitost protahovat. Zcela vědomě zvolila panenství, aby měla Ježíše Krista za jediného ženicha. Byla si také plně vědoma, že toto rozhodnutí bude pro ni znamenat žít v bídě a opuštěnosti. Dobře znala mentalitu a zvyky svého kmene, kde každá žena závisela na svém muži jak při bydlení, tak při výživě. Ona však prohlásila, že je šťastna, bude-li moci žít chudě a v bídě z lásky ke Kristu Pánu, jenž se stal právě takovým pro nás.

Duchovní vůdce důkladně znal Kateřinu. Byl tak přesvědčen o její křesťanské zralosti, o její čistotě a její lásce k Ježíši Kristu, že jí dovolil 25. března 1679, aby se Ježíši po svatém přijímání odevzdala věčným slibem panenství. Byl to první věčný slib tohoto druhu mezi severoamerickými Indiány. Když se tímto způsobem darovala Pánu, Kateřina odmítla následující zimu jít s ostatními dívkami na velký lov divoké zvěře, aby mohla zůstat blízko kostela a přijímat svátosti. Toto její rozhodnutí její duchovní vůdce schválil, i když nejdříve myslel, že by prospělo jejímu zdraví, kdyby šla s lovci do pralesů. Považoval však za nutné brzdit její sklony vést příliš přísný život a umrtvovat se. Její tvář, jak sám řekl, se podobala spíše tváři mrtvoly. Ještě neměla 24 let a každý, kdo se s ní setkal, ustrnul nad tím, jak otřesně vypadala. Měla bodavé bolesti, zvláště žaludku, ale pro každého mívala jen úsměv. Avšak jednoho únorového rána 1680 nepřišla do kostela v misii. Musela zůstat ve své chatrči, u konce svých sil, neschopná ani zvednout hlavu. Misionáři, kteří si tak vysoce cenili její svatosti, se rozhodli přinést jí „viaticum", místo aby ji přinesli do kostela, jako obyčejně, aby mohla přijmout poslední sv. přijímání. A Kateřina přijala Pána, který si ji přišel odvést, zcela prostě a bez okázalosti, jako vždy když přijímala eucharistii, avšak z hlubokou úctou. P. Cholenec jí dal požehnání a pak se rozloučil, musel totiž jít zpovídat do kostela.

Následujícího dne se k ní P. Chauchetiére za úsvitu odebral, aby jí udělí svátost pomazání nemocných. Na konci obřadu Kateřina Tekakwitha políbila kříž a šeptala: „Ježíši, miluji tě!" To byla její poslední srozumitelná slova. Pak se zdálo že ztrácí vědomí, ale kdykoli kněz při modlitbě krátkých invokací pronesl jméno Ježíš, stopy utrpení na její tvář se náhle rozjasnily chvilkovou radostí.

Krátce po třetí hodině odpoledne, když zvony skončily vyzvánění, aby svolaly křesťany ke slavení „Večeře Páně, Kateřina odpověděla na poslední výzvu Pána, který jí říkal: „Hle stojím u dveří a klepu. Kdo uslyší můj hlas a otevře dveře, k tomu vejdu a budu jíst u něho a on u mě." (Zj 3, 20)

Její rysy, předtím stažené bolestí se uvolnily. Na její tváři se objevily, ba až zářily, rysy toho, kdo láskyplně rozpráví s nejdražší osobou. Hovořila už se svým „pravým Bohem" Rawanniio, nejen v hloubi svého srdce, nýbrž patříc na něho tváří v tvář. V okamžiku smrti jí dle svědků zmizely všechny jizvy z obličeje.

Bylo 17. dubna 1680.

Její tělo bylo oproti zvyklostem pohřbeno v dřevěné truhle do země a v roce 1864 její ostatky byly přeneseny do nového kostela.

\+ + +

22. června 1980 blahořečením Kateřiny Tekakwithy Kristův náměstek Jan Pavel II. vyslyšel a přijal naléhavou prosbu Indiánů, kteří ho celou tu dobu žádali, aby řekl: „Vy Indiáni, moje děti, vezměte si Kateřinu za předmět úcty ve svých chrámech, protože ona je svatá a je v nebi."

V Severní Americe se její památka slaví 14.července.

Nynější Svatý otec Benedikt XVI. 18. února 2012 na závěr konzistoře slavnostně ohlásil, že blahoslavená Kateřina Tekakwitha, nazývaná také "Lilie Mohawků" bude prohlášena za svatou. Datum obřadu dosud nebylo stanoveno.

Její svatořečení bude pro všechny věřící uznáním síly čistých srdcem, těch, o nichž Ježíš řekl: „Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha" (Mt 5,8)

Bude to poselství pro mládež, aby dokázala pochopit a žít krásu čistoty i v prostředí, které se jí vysmívá a je zaťatě proti ní.

Bude to světlo nabídnuté všem lidem a národům, kterým Svatý otec chce připomenout, že každá etnická skupina, i třeba menšinová, má svá bohatství, jež musí být zhodnocena a autenticky rozvíjena, usmiřujíc nespravedlnosti, které během staletí utrpěly.

Bude to světlo pro misionáře, aby je povzbudilo jít po cestách evangelizace, a snažit se stále novým způsobem ztotožňovat se s národy, v nichž žijí a jimž se dávají.

Kéž toto světlo, jímž je Kristus, pronikne a naplní jeho duchem skutečnost a život každé lidské bytosti a každého národa typickým a neopakovatelným bohatstvím, jímž je obdařen každý, jako byla Kateřina Tekakwitha. Kéž církev obohacená rozmanitostí darů svých dětí, se ukáže jako „nevěsta okrášlená pro svého ženicha" (srov. Zj 21, 2) a zazáří jako tělo Krista, který v mnohotvárné rozmanitosti svých údů je dobrem „důkladně vyzbrojeným pro každé dobré dílo." (srov. 2 Tim 3,17)

P. Josef Koláček, SJ
Rádio Vatikán

Udržovat v lidech vnímavost pro hledání Boha

Kardinál Christoph Schönborn celebroval jako papežský legát 12.května 2012 v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha mši svatou při příležitosti 450. výročí obnovení Arcibiskupství pražského. Byl nejen hlavním celebrantem, ale také kazatelem. Přinášíme podstatnou část jeho promluvy:

S velkou radostí jsem se ujal čestné služby vést na příkaz Svatého otce Benedikta XVI. papežskou delegaci na oslavu 450 let od obnovení pražského arcibiskupství a předsedat bohoslužbě v této úctyhodné katedrále. Událost, kterou slavíme, je podnětem k radosti a vděčnosti, avšak i k zamyšlení.

Od roku 1990 je Česko svobodné, pronásledování církve skončilo. Bohu díky! Česká republika je v Evropské unii a tato nová situace je silně působivá i tím, že žijeme bez hranic. Z Vídně do Prahy jezdíme bez té hrozné hraniční kontroly za komunistických časů, dokonce zcela bez kontroly.

Ano, mnoho nového, velikého se událo v sekulárním světě politiky a hospodářství. Ale v náboženství? Církev, zpočátku oceňovaná jako bojovnice za svobodu, žije dnes v mnoha ohledech svou existenci na okraji, popřípadě někde v koutě. Pouze nečetní se jasně deklarují jako křesťané. Nová svoboda jen posílila starou komunistickou sekularizaci. Kde je dnes rozmach náboženství? V jaký rozmach dnes doufat?

Co nám tím Bůh říká? Jaké pokyny nám dávají slova Písma svatého, která jsme slyšeli? Jak nacházet pozitivní smysl v tom, co Pán na svou církev dopouští po létech nacistické okupace a období komunismu?

Jeden pokyn spatřuji v rozhovoru Ježíše a ženy u Jákobovy studny: „Věř mi, ženo, že přichází hodina, kdy se nebudete klanět Otci ani na této hoře (to jest na hoře Gerizim, na níž Samařané vzývají Boha), ani v Jeruzalémě. Ale přichází hodina, a je to nyní, kdy praví ctitelé se budou klanět Otci v duchu a v pravdě."- Nepoukázal Pán těmi slovy na nějaký jiný rozměr než na naději, že církev zažije obnovu své dávné nádhery? Uctívat Boha „v duchu a v pravdě" - co to znamená dnes?

Všechny tyto velmi pozemské a velmi praktické otázky církve, která po létech komunismu může opět žít ve svobodě, jsou vám, milé sestry a milí bratři, důvěrně známy. Jsou často zátěží, patří však k pozemskému putování církve. Mohou se stát zátěží i pro tak potřebnou novou evangelizaci. U mnoha současníků se tím živí podezření, že církvi jde jen o sebe samu, o to, aby se uchovala, že jí jde o její velkou minulost.

Právě v této situaci může být zkušenost české církve pomocí pro církev v celé současné silně sekularizované Evropě. Papež Benedikt XVI. se velmi působivě zmínil o pozitivní šanci této situace církve v natolik sekularizované zemi, jako je Česká republika. Pro mne byla jeho slova jakoby ukazatelem pro církev v celé Evropě. 21.prosince 2009 řekl při ohlédnutí za svou pastorační návštěvou u vás, jak radostným překvapením byly pro něj srdečnost a zájem, s jakými byl přijímán, přestože mu říkali, že křesťané jsou v této zemi menšinou a že většinu tvoří agnostici a ateisté. A pak pronesl slova, která na mě hluboce zapůsobila: „Důležité je pro mne především, aby nám na lidech, kteří se považují za agnostiky nebo ateisty, záleželo jako na věřících. Budeme-li mluvit o nové evangelizaci, ti lidé se možná polekají. Nechtějí se považovat za objekt misie a vzdát se svobody myšlení a vůle. Avšak otázka po Bohu zůstává přítomná i u nich... Jako první krok evangelizace se musíme pokoušet udržovat vnímavou bdělost pro toto hledání a snažit se, aby člověk otázku po Bohu jako stěžejní otázku své existence neodsouval stranou. Aby tu otázku přijímal a s ní i touhu, která se v ní skrývá."

Poté Svatý otec hovořil o obrazu „nádvoří národů" v jeruzalémském chrámě jako o místě, kde se hledající lidé mohou přiblížit Božímu tajemství. „Mám za to, že i dnes musí církev otevřít cosi jako nádvoří pohanů, kde se lidé budou moci napojit na Boha, aniž ho znají, a kde naleznou přístup k tajemství, kterému slouží vnitřní život církve."

Tato směrodatná slova Svatého otce mi připadají obzvláště výstižná pro dnešní situaci nejen v Česku, nýbrž dalekosáhle i v Evropě. Jsou plna náročnosti, avšak i naděje. Vybízejí nás, abychom široce otevřeli svá srdce, svého ducha, svou lásku a pozornost tolika svým současníkům, „kteří Boha neznají, avšak bez Boha nezůstávají a jako neznámého by se ho rádi přece jen alespoň dotkli" - jak říká papež závěrem.

Dnešní jubileum nás podle mého názoru zve, abychom této výzvě Svatého otce řekli své ano a šli cestou církve sloužící a milující, jež sdílí bolesti i radosti bližních. Kéž nám Pán k tomu dává svého ducha a svou sílu. Amen.

Kardinál Christoph Schönborn
Podle Katolického týdeníku 20/2012

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050 (773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

České rádio v Chicagu

Jerry Jirák

Vás zve k poslechu hudby z naší vlasti

na rádiové stanici 1450 AM

v neděli v 9.00 a.m.

a na Internetu www.wcev 1450.com

a stiskněte tlačítko SURFERS NETWORK

Czech voice of Cleveland

WHKW 1220-AM

Sundays: 3.03 - 5.00 p.m.

Host: Joe Kocab

Listen on the Internet:

www.whkwradio.com (Eastern time)

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Elsie T. Malec, President
Theresa M. Pokorny, Secretary -Treasurer

Chicago Representatives

Loretta Moravecek 1-708-484-3162

Dolores Jacklin 1-630-968-1292

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken
Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home
10501 West Cermak Road
Westchester, Illinois 60154
Other Funeral Home locations available upon request

Direct Line: 773-910-3400
Chapel: 708-562-5900
e-mail:
marikbaken@sbcglobal.net

Continuing the Marik Family Tradition of Funeral service

Vroucí vzpomínka

Letos 12.července 2012 tomu bude už dvacet jedna let, kdy na Stvořitelovo zavolání odešel z našeho rodinného středu na věčnost můj drahý manžel, starostlivý tatínek a dědeček, pan

Josef Kučera

rodák z Vlčnova na Moravském Slovácku

Jeho tělo je pohřbeno na hřbitově Woodlawn
ve Forest Park, Illinois a výroční mše svatá
za spásu jeho duše bude sloužena
v sobotu 28.července 2012 v 6.30 hod. večer
v kostele České misie svatých Cyrila a Metoděje
9415 Rochester Ave. Brookfiled, IL 60513.

S bolestí, láskou a vděčností věrně vzpomínají:

Marie Kučerová, manželka
Josef a Rita, Václav a Pavla,
Rostislav Kučera - synové a snachy
Mařenka, Benjamin, Kristýnka a Tomášek - vnoučata

Upřímně děkujeme všem, kdo jej znali
a vzpomenou si na něho v modlitbách s námi.

Uložte do paměti a do kalendáře

Pouť k Panně Marii do Lisle
v neděli 19.srpna 2012

Výroční piknik České misie
v neděli 9.září 2012

Moravský den
v sobotu a v neděli 22. a 23. září 2012

Pouť na Holy Hill ve Wisconsinu
v neděli 30.září 2012

Czechoslovak American Congress

presents its 28th Annual

Czechoslovak Festival

Sunday, July 29, 2012

Kiwanis Park
8820 Brookfield Avenue – Brookfield
by the Brookfield Village Hall near the Metra Station
begins at 11:00 a.m.

Traditional Foods and Drinks – Booths – Music – Dancing

Featuring:

Live Traditional Music *and*
United Moravian Societies' Sohajka Dance Group

Come and enjoy yourself for awhile – *BRING EXTRA CHAIRS!*

UNITED MORAVIAN SOCIETIES ANNUAL CZECH PICNIC

SUNDAY – AUGUST 12TH, 2012

FEATURING MUSIC BY JOE & ANNA POLACH
FROM ST. LOUIS CZECH EXPRESS

KIWANIS PARK
11AM- 6PM

8820 BROOKFIELD AVE, BROOKFIELD
BY BROOKFIELD VILLAGE HALL -NEAR METRA STATION

- MUSIC BY D.J. SPEEDSTER – ALL DAY
- GAMES FOR CHILDREN - PRIZES
- 50/50 RAFFLE
- ARTS & CRAFTS BOOTH
- PERFORMANCE BY BESIDKA DANCE GROUP OF UMS
- POTATO PANCAKES, HOT DOGS, BAKERY

ENJOY CZECH & SLOVAK
FOOD, BAKERY AND IMPORTED BEER!
BRING FAMILY, FRIENDS AND LAWN CHAIRS!!

WWW.UNITEDMORAVIANSOCIETIES.ORG

Dětský tábor České misie

První nástup, navzájem se seznamujeme

Od pondělí 18.června do soboty 23.června se z chaty manželů Bučkových ozývaly zvláštní zvuky: výskání dětí, odrážení míče, tleskání, zpěv dětí, zvuk houslí, hvízdot píšťalky a volání: „Nááástup!" nebo „Všichni sééém!" Na dětský tábor totiž z České misie v Chicagu vyrazilo k Michiganskému jezeru deset statečných dětí a pod velením otce Dušana i několik ještě statečnějších vedoucích. Celý týden všichni šli po stopách Pána Ježíše, aby si tak děti zopakovaly to, co se o jeho životě naučily v české škole v náboženství. Dětik tak formou různých her prošly cestu do Betléma, oslavily narození Ježíška stavěním Betlému z písku, větviček a kaménků, ozdobením živého vánočního stromku, štědrovečerní večeří a zpíváním koled, ale i rozdáváním vlastnoručně vyrobených dárků. Nic nevadilo, že se to vše odehrávalo v parném létě místo obvyklé zimy. Ve středu a ve čtvrtek se děti pokusily prožít sílu Ježíšových zázraků: proměnění vody ve víno, uzdravení chromého a slepého, rozmnožení chleba a ryb. To vše opět formou her a dramatizací ve vodě, na pláži nebo uprostřed zeleně kolem chaty. Ani nás neodradil čtvrteční odpolední déšť, večer zůstal i čas na působivé vyprávění o událostech večera Zeleného čtvrtku. Pátek byl věnován vzpomínce na umučení Pána Ježíše. Začali jsme stavěním hory Golgoty a pokračovali vyráběním křížů z kamínků a dřívek. Ty dřevěné pak byly vztyčeny na

První úkol – postavit Betlémskou jeskyni, v ní Svatou rodinu kolem stádo oveček s pastýři i tři krále s dary

Kalvárii. A v sobotu jsme ranní mší svatou oslavili nejen šťastný konec tábora, ale hlavně Ježíšovo vítězné zmrtvýchvstání. Obě soutěžící družstva děti byla na závěr odměněna cenami a pak už následovalo balení všech možných rekvizit, spacáků, plavek, diplomů a loučení. Myslím, že se nejen mně stýská po ranním houslovém budíčku, po večerním čtení pohádek, po mších svatých v přírodě, po koupání v krásném jezeře, po plácání z písku a radostném volání: „Ještě jednou teto!" Tak snad příští rok zase ještě jednou táboru: „Zdar!"

Teta Lidka (Ludmila Havelková)

Vyrábíme řetězy na „vánoční" stromek a dárky jako překvapení pro své kamarády

Každý den začínáme mší svatou, která nás Božím slovem i promluvou uvádí do tematu dne. Večer končíme společnou modlitbou – desátkem „živého" růžence, kde se děti střídají v předříkávání Zdrávasů

Pán Ježíš rozmnožil zázračně chleba a ryby, děti dělají chlebové bochánky z písku a potom budou skládat papírové ryby rozstříhané na kousky

Buřty opékané večer na táborovém ohni chutnají znamenitě

Hora Kalvárie s vlastnoručně vyrobenými dřevěnými kříži

P.S. Snad jen pár slov na závěr. Letošní dětský tábor jsme uspořádali po několikaleté odmlce, když opět dorostly české děti, které oživily provoz naší školy. V uplnulém školním roce jich bylo přihlášeno na vyučování celkem 25. Děkuji především manželům Josefu a Libuši Bučkovýn, kteří nám ochotně propůjčili jejich krásnou a pohodlnou chatu, takže děti, většinou ještě předškolního věku, nemusely spát pod stany, tak jako tomu bývalo v dřívějších létech. Děkuji též naší pastorační asistentce Ludmile Havelkové za organizaci celého tábora a jeho vedení. Vše vzala obětavě na svá bedra a nebylo to snadné, když také porprvé v historii se tábor konal bez účasti rodičů. Děkuji též Marii a Monice Slívovým, které účinně pomáhaly při hlídání dětí a organizaci her a soutěží. Marii děkujeme za celotýdenní hudební doprovod na housle. Děkujeme i rodičům dětí, kteří pomohli vytvořit technické zázemí a své děti nám svěřily a v neposlední řadě děkujeme i našemu kuchaři Alfonzu Cvernovi za péči o naše žaludky. Díky též sousedům - manželům Rafajovým za účast na našich českých mších a za plody z jejich zahrádky.

Mons. Dušan Hladík

Závěrečné foto při loučení s letošním táborem

Malý výlet do Ameriky

Dojmy jedné řeholní sestry z návštěvy „Nového světa“

Pohled na město Lincoln ve státě Nebraska

Navštívila jsem USA, stát Nebraska, klášter řeholních sester v městě Lincoln. Je to země krátké historie, země kukuřičných klasů, nedozírných plání, bouřlivé i modré obłohy, neustálého větru i nebezpečí tornáda. Co krok to míle... a kopec nikde. Města jsou jednotvárná, bezpečně nízké domy v barvě písku, školy, kostely v cihlové barvě, kolem domku trávník, před garáží auto, pěšáci žádní, školáci ve školních autobusech nebo v uatech s rodiči. Samotní žáci od 16 let řídí svá auta (u škol jsou parkovací místa i na 300 aut).

Sestry jsou učitelkami na katolických školách, asistentkami u postižených dětí a žáků, mezi laickými učiteli a školními kněžími. Vztahy mezi učiteli a žáky jsou velice přátelské. U každé školy je kaple, kostel. Vyučování je až do odpoledních hodin, ale zahrnuje také „naši“ mimoškolní činnost a „kroužky“, ze kterých pak vše vystavují - ruční práce, výrobky v dílnách, sportovní medaile. Žáci hodnotí své učitele. Šéfka hudební výchovy organizuje celoškolní koncert pro rodiče a přátele školy. Pozoruhodné je, že ve školní tělocvičně probíhá polední piknik, je to praktické využití místa, nepřekračují hygienické normy, vše probíhá čistě a podle zásad stravování. Teplé jídlo mají až večer doma.

Stát podporuje a podílí se na sociálních projektech, církev do projektu vstupuje finančně a duchovně. Při návštěvě domova důchodců jsme potkali hodně dobrovolníků z řad důchodců, mládeže i příbuzných, stojí o to být nápomocní. Všude se pohybuje tolik lidí, přátelsky se hlásí, žasne se dlouhý čas i jen nad barevným knoflíčkem, známí i neznámí zdraví typickým „Hellou!“

Co Američan, to české příjmení. Když řekneš, že jsi Čech, zeptají se česky „jak se máš?“ Ale český jazyk používají jen staří rodiče, když nechtějí, aby potomci věděli, co si povídají.

Dokázala bych tam žít, ale toužila bych po blízkosti hor a lesů, horských údolí a přírody. Pro zkušenost stojí za to se vydat za velkou louži, ale nic není zadarmo. Chleba je o dvou kůrkách, učit se musí, abych tím překonala jazykovou bariéru. Je to o svobodě, chuti dosáhnout cíle a uvědomování si darů Božích.

Chválím a děkuji, Bože, za Tvé dary, zvlášť za letadlový zázrak, za dar slunce a jas oblohy, za blízkost Tvé všemohoucnosti na mých cestách s Tvým požehnáním.

To, co Amerika opravdu má, je srdečnost, přátelství, vstřícnost, zájem o druhého, velké možnosti bez hranic... Bez slova (po)rozumění pro mě nerozumějící vznikla úsměvná přátelství. Oni jsou bez problému - problém jsem měla já, že neumím ani to americké „jak se máš?“

S. M. Benicie OF
Česká republika

Mapa státu Nebraska

Od nenávisti k lásce

Mosab Hassan Yousef - Syn Hamásu

Mosaba Hassana Yousefa bychom mohli nazvat „korunním princem". Jeho otec Šejch Hassan Yousef patří k zakladatelům a vůdcům palestinského Hnutí islámského odporu - Hamás. Tato organizace má za čtvrt století svého působení na svědomí bezpočet bombových atentátů a dalších teroristických akcí. Mosab je nejstarším synem, což má v arabském světě mimořádný význam. Jednali s ním jako s otcovým nástupcem. Jeho křest byl šokem.

Nenávist

V roce 1996 bylo Mosabovi Hassanu Yousefovi 18 let. Už jako kluk házíval kameny po autech židovských osadníků. Nyní toužil Izraelce zabíjet. Nenáviděl je. A věřil, že tak pomůže spravedlivé věci.

Stačil však jeden neopatrný telefonát jeho přítele Ibrahima - krátká zmínka o zbraních, které si oba mladíci právě pořídili. Hovor zachytila izraelská bezpečnostní služba Šin Bet - z mobilu totiž jeho otec nedlouho před tím hovořil s Jásirem Arafatem. Několik dní na to byl Mosab zatčen na izraelském kontrolním stanovišti nedaleko města Ramalláh na Západním břehu Jordánu.

Převezli ho do podzemí vyšetřovací věznice Moskobiyeh v Jeruzalémě. Ve své autobiografické knize Syn Hamásu označuje Mosab toto místo jako „jatka". Řadu dní strávil připoutaný na nízké židli tak, že se nemohl narovnat. Přes hlavu měl přetaženou smrdutou kapuci. Mohl jen slyšet vzdechy a nářek těch, kteří byli v místnosti s ním - mužů, o kterých izraelská bezpečnostní služba Šin Bet věděla, že se podobně jako on podíleli na přípravě, nebo dokonce na uskutečnění nějaké teroristické akce. Když se Mosab pokusil někoho z vězňů kolem sebe oslovit, dostal ránu přes hlavu. Jen dvakrát denně ho odvázali a odvedli do cely - na toaletu a jídlo. Na obojí měl dvě minuty. Pak opět kapuci přes hlavu a připoutání k nízké židli. Jediným narušením tohoto stereotypu byly občasné výslechy: „Řekni, co víš...!" Nenávist k Izraelcům, kterou v sobě nosil, se tak ještě znásobila. Rozhodl se na oko přijmout nabídnutou roli izraelského agenta a jednou, až pronikne do prostředí Sin Bet, jí využít k pomstě.

První pochybnosti

Pro Šin Bet to byl úžasný „úlovek". Izraelské tajné služby nikdy předtím do svých služeb nezískaly někoho tak významného, jako je nejstarší syn jednoho z vůdců Hamásu. Aby nevzbudili podezření, dohodli se s Mosabem, že bude za svou činnost na krátkou dobu odsouzen a po návratu z vězení ho kontaktují.

Pobyt ve věznici - vlastně se jednalo o vězeňský tábor - nebyl příjemný, ale Mosab byl synem jednoho z vůdců Hamásu a ve vězení vládly „organizace". Mosab byl v části, kterou tvrdě ovládali členové Hamásu - jeho předáci měli i „tajnou policii" působící mezi vězni. Zaraziło ho, s jakou krutostí Hamás vystupoval vůči členům vlastní organizace. Ve vězení vládl strach - ne před izraelskými vojáky, kteří vězení hlídali, ale před lidmi z vlastní organizace, kteří ovládali životy spoluvězňů pomocí výhrůžek a násilí. Mosab byl svědkem daleko krutějšího mučení, než bylo to, které poznal při vyšetřování. Izraelci ho mučili, aby se dozvěděli informace, které pomohou zachránit životy, ale zde šlo jen o rozsévání strachu, který umožní ovládat. Poprvé si uvědomil, že Hamás má i jinou tvář než tu, jakou od mládí vnímal díky svému otci, mimořádně čestnému a nezištnému člověku... Začal poznávat tvář pokřivenou sobectvím, touhou po majetku a moci, bezohlednou a krutou.

Mapa Izraele s autonomními a spornými teritorii

Nepokoje v Jeruzalémě

Otcův vzor

Byly to ale jen první kapky pochybností. Islám byl pro něj stále spojen především se vzorem jeho otce Šejcha Hassana Yousefa. O něm píše: „Islám - to byl pro mě především můj otec... Nikdy nepromeškal čas určený k modlitbě. I když přišel domů pozdě a sebevíc unavený, často jsem slýchal, jak se uprostřed noci modlí a prosí Alláha. Byl skromný, choval se laskavě a pozorně vůči mé matce, svým dětem, a dokonce i k lidem, které vůbec neznal."

Loai

Když ho dva měsíce po propuštění z vězení vezli k prvnímu setkání s důstojníkem izraelské zpravodajské služby Šin Bet, očekával, že dostane zbraň a jeho úkolem bude zavraždit někoho v řadách Hamásu. Zbraň plánoval použít proti Izraelcům. Chtěl se pomstít.

Místo zbraně dostal od Loaie, důstojníka Šin Bet, jen finanční pomoc do začátku - po propuštění z vězení nebyl v lehké situaci. Při dalších setkáních následovala další „pomoc" a přátelské rozhovory: o dějinách, právu, spravedlnosti. Ve své knize píše: „Šin Bet se nesnažil zlomit mou vůli a přimět mě k tomu, abych dělal špatné věci. Vlastně dělali všechno, co bylo v jejich silách, pro to, abych na sobě pracoval, stal se vzdělanějším a vnitřně silnějším... Začal jsem se ptát: ‚Proč bych měl tyto lidi zabíjet?' Zaskočilo mě, když jsem si uvědomil, že to vlastně už ani nechci."

Pak mu Loai dal první velký úkol: vystudovat vysokou školu.

Setkání s křesťany

V roce 1999 se Mosab setkává s americkými turisty - misionáři jedné evangelikální křesťanské denominace. Začíná potají navštěvovat biblické hodiny. Dostává knihu Nového zákona v arabštině a angličtině. Slyší o odpuštění, o lásce, a to i k nepřátelům... Je to ještě jiný pohled, než jakému se naučil u svého otce i od svých nových židovských přátel. Silně se ho dotýkají Ježíšova slova: „Nesuďte, a nebudete souzeni." (Mt 7,1) Vidí, jaký je to úžasný rozdíl mezi Ježíšem a Alláhem. Bůh je podle představ islámu velmi přísný - a arabská společnost následuje jeho příklad. Mosab ve své knize píše: „Bůh použil Šin Bet, aby mi ukázal, že Izrael není mým nepřítelem. A nyní vložil do mých rukou v tomto tenkém svazečku Nového zákona odpověď na ostatní mé otázky." V tuto chvíli ho ale čekala ještě dlouhá cesta, než Boží odpovědi porozumí.

Zelený Princ

Mosab Hassan Yousef pracoval pro Šin Bet celkem deset let (1997-2007). Měl krycí jméno Zelený Princ. Zelená je barva islámu. Princ proto, že byl nejstarším synem vůdce Hamásu. Není ani možné spočítat, kolika atentátům, sebevražedným útokům a vraždám židovských civilistů pomohly jeho informace zabránit. V roce 2001 pravděpodobně zachránil život i současnému izraelskému prezidentovi Šimonu Peresovi. Zachránil život také řadě atentátníků. Nejen tím, že jeho informace umožnily zmařit jejich sebevražedné útoky, ale především tím, že si pro předání informací vždy kladl podmínku, aby dotyční nebyli zabiti, ale jen uvězněni.

Jeho vlastní život byl často v ohrožení. Sám byl po dohodě s Izraelci několikrát uvězněn - to aby odvrátil podezření členů Hamásu, které by na něm jinak ulpělo.

Nejtěžší situace však pro Mosaba nastala tehdy, když se dozvěděl, že Šin Bet plánuje v zájmu bezpečnosti Izraele zabít jeho otce Šejcha Hassana Yousefa. Aby mu zachránil život, souhlasil s jeho uvězněním - a sám šel dobrovolně do vězení s otcem, kterého miloval.

Křest a emigrace

Z toho, co viděl kolem sebe, si stále jasněji uvědomoval, že nepřítelem Palestinců není Izrael, ale zkorumpovaní palestinští vůdci, kteří násilí potřebovali pro své vlastní zájmy. Jen málokteří z nich byli čestní a nezištní jako jeho otec. Ale čím víc se přibližoval křesťanství, tím silněji si uvědomoval, že nestačí jen bojovat na správnější straně fronty. Bylo mu stále zřejmější, že skutečným nepřítelem není ten, který stojí proti nám, ani ten, který je vedle nás, ale to, co je v nás: nenávist a sobectví, neschopnost, odpustit. A že Ježíš je někdo víc, než jen výjimečný učitel odpuštění a lásky. V roce 2005 se Mosab nechal tajně pokřtít. O dva roky později se rozhodl opustit svou zemi. Nezastavila ho ani nabídka, kterou mu přetlumočil Loai: „Izrael má velkou telekomunikační společnost. Dáme ti prostředky, abys na palestinských územích mohl vybudovat právě takovou. Budeš zajištěný..." Odmítl a dál trval na tom, že chce zemi opustit. V roce 2007 k tomu dostal povolení a odletěl do USA.

Existuje naděje

Svůj příběh se rozhodl zveřejnit v knize Syn Hamásu. Vyšla v březnu roku 2010. Píše v ní: „...existuje naděje. Když jsem já, syn islámské organizace, která si dala za cíl zničení Izraele, došel do bodu, kdy jsem se nejen učil mít rád Židy, ale dokonce pro ně riskoval svůj život, pak existuje naděje."

Telefonát s otcem

V knize vypráví i o svém telefonátu s otcem, který již věděl o jeho křtu:

Jednoho dne mi zavolala má matka, se kterou jsem si od svého příjezdu do Ameriky každý týden telefonoval: „Tvůj otec je v Negevu. Do vězení propašovali

mobily. Chceš s ním mluvit?“ Nemohl jsem tomu uvěřit. Nikdy by mě nenapadlo, že budu mít možnost hovořit s otcem dřív, než vyjde z vězení. Vytočil jsem číslo. Nikdo to nezvedl. Zavolal jsem znovu. „Haló!“ Byl to jeho hlas. Sotva jsem byl schopen mluvit... „Chyběl mi tvůj hlas.“ „Jak se ti daří?“ „Mě se daří dobře. Ale nezáleží na tom, jak se daří mě. Jak se daří tobě?“ „Také dobře. Jsme zde, abychom promluvili s vězni a uklidnili situaci.“ Bylo to jako obvykle. Jeho první starost patřila druhým lidem. A takový zůstane. „Jak se ti daří v USA?“ „Je to dobré. Píšu knihu...“ Každý vězeň měl jen deset minut na telefonát a můj otec by nikdy nevyužil své pozice, aby získal nějaké výhody oproti ostatním. Chtěl jsem s ním mluvit o svém novém životě, ale on nechtěl. „Je jedno, co se stalo,“ řekl mi, „jsi stále můj syn...“ Byl jsem šokován... Byl to neuvěřitelný člověk.

Následujícího dne jsem mu zavolal ještě jednou. Bolelo ho přitom u srdce, ale naslouchal mi. „Musím ti prozradit jedno tajemství,“ řekl jsem. „Chci ti to říct teď, aby ses to nedozvěděl z médií.“ Řekl jsem mu, že jsem deset let pracoval pro Šin Bet. Že dnes je ještě naživu, protože jsem souhlasil, aby kvůli své ochraně šel do vězení. Že jeho jméno stálo úplně nahoře na jeruzalémské černé listině... Následovalo mlčení. Můj otec nic neříkal.

„Mám tě rád,“ řekl jsem konečně. „Vždy budeš mým otcem.“

V režii Pána dějin

Dějiny se často neodvíjejí způsobem, který bychom očekávali. Ubírají se po cestách nečekaných zvratů. Bůh, který je Pánem dějin, umí překvapit.

Před patnácti stoletími, když se pod tlakem barbarských kmenů rozpadala Římská říše, se mnozí domnívali, že je to ohrožení existence kultury a křesťanství. Opak byl pravdou. Nové národy se měly stát čerstvými nositeli víry i kultury. Byla to příprava středověku - doby vzepětí kultury napojené na bohatství křesťanského myšlení, doby univerzit, která položila základ, na němž stojí západní kultura, věda, ekonomika, právní řád, morálka, humanita, charita... Nositeli toho všeho se měly stát právě ty národy, které se zdály být pro křesťanství smrtelným nebezpečím.

Také dnes se mnohým zdá, že jedna etapa dějin končí, přicházejí nové národy... Najde se tak jako na začátku středověku dostatek těch, kteří věnují všechny své síly, ano i své životy, a předají těm, kteří přicházejí, křesťanskou víru a hodnoty? Tehdy to byl svatý Patrik mezi Iry, Bonifác u Germánů, Cyril a Metoděj u Slovanů a s nimi tisíce dalších. Kdo dnes? Ty?

Gonen Ben-Ytzhak a Mosab Hassan Yousef

Příběh s otevřeným koncem

Na mnoho otázek neznáme v současnosti odpovědi. Můžeme se jen ptát: Jaký záměr má Bůh s islámem? Přijmou ti, kteří se k němu hlásí, jednou evangelium, Krista? A pokud ano, jak se to stane? Existuje názor, že se to nemusí dít sociologicky předvídatelnými cestami postupných konverzí a růstu. Že může dojít k nenadálému zvratu, který je dopředu nepředvídatelný - k obrácení několika osob, jejichž příklad a vliv rozhodne. Kniha Syn Hamásu - svědectví Mosaba Hassana Yousefa, prvorozeného syna a předpokládaného nástupce jednoho z hlavních vůdců islámského teroristického hnutí, je v arabštině volně dostupná na internetu (viz www.sonofhamas.com). Jaký bude účinek jeho svědectví? A nabízí se otázka: Kdo další z čelných představitelů islámu? Když se mohlo stát, že tento muž přijal Krista... Neboť u Boha není nic nemožného... (srov. Mt 1,37)

Uzavřen není ani Mosabův příběh. V červnu 2010 mu hrozilo vypovězení z USA a deportace zpět na Blízký východ, kde by ho čekala jistá smrt. Jeho vyprávění o spolupráci s izraelskou kontrarozvědkou Šin Bet soud neuvěřil a považoval syna jednoho z vůdců Hamásu za hrozbu pro bezpečnost USA. Stala se věc, kterou nikdo nečekal. Významný důstojník Šin Bet s krycím jménem Loai, se kterým Mosab deset let spolupracoval, odkryl svou totožnost (jmenuje se Gonen Ben-Ytzhak) a přijel svědčit před americký soud do San Diega. Mimo jiné vypověděl: „Mosab byl skutečný přítel. Každý den riskoval svůj život, aby zabránil násilí.“ Pomohl tak zachránit Mosabův život. Oplatil mu službu, kterou Mosab prokázal velkému množství Izraelců. Řekl: „Tolik lidí mu vděčí za svůj život, a vůbec o tom nevědí.“ A dodal: „Úžasné je, že žádnou z těch akcí neděl kvůli penězům. Dělal věci, kterým věřil.“

Jak se bude odvíjet Mosabův příběh dál? Je mu teprve něco přes třicet let a hlásí se nyní k jednomu americkému evangelikálnímu křesťanskému společenství s názvem Barabbas Road Church. Cesta mnoha upřímně hledajících konvertitů do katolické církve vedla v minulosti i v současnosti právě přes jiná křesťanská společenství...

To jsou otázky, na které si můžeme odpovědi jen domýšlet. Nezapomeňme však, že Boží řešení bývají překvapivější než veškeré naše lidské odhady. A že Bůh v nich počítá i s námi!

Připravil P. Pavel Zahradníček OMI
Časopis Milujte se 19/2011

MLADÝM

Týká se vás PÚ, PCH a PM?

O správném oblékání, chování a myšlení.

Někdy stačí věci pouze správně pojmenovat, aby vyniklo, o co ve skutečnosti jde.

Kdo dobře rozlišuje, dobře učí

Tuto větu nám často připomínal jeden učitel náboženství a vždy nás vedl k tomu, abychom rozlišovali co nejpřesněji a dokázali jít k jádru problému. Od té doby si právě na to dávám větší pozor. Obvykle to není tak, že bych sám něco nového objevil, ale mnoho důležitého k rozlišení člověk zachytí u druhých... Postupně se mi tak skládá mozaika různých výroků, hesel a krátkých vyjádření, která mohou napomoci orientaci. Moudrý výrok často přijde zcela nečekaně.

Vzpomněl jsem si na to nedávno, když jistý ženatý jáhen a otec početnější rodiny vyprávěl, jak není vždy jednoduché předat správné zásady a postoje dospívajícím dětem. Zvláště v oblasti morálky si prý často připadá jako někdo, kdo přichází ze středověku. A zde je právě ten jeho moudrý výrok, který mě velmi zaujal. Říkal: „Občas se ta moje dcera namódí tak, že se za ni až stydím, a tehdy jí říkávám: ‚Už sis zase oblékla ten prostituční úbor?' Ze strany dcery pak většinou následuje poněkud emotivní reakce, ale za chvíli přijde v normálním oblečení."

Prostitutky se nezměnily...

Pak nám vysvětlil, proč používá ten nezvyklý pojem prostituční úbor. Dnes není tak zřejmé to, co dřív dokázal zkušený pozorovatel poznat na první pohled. Proč? Protože jen prostitutky nosily určité oblečení, které by si běžné slušné ženy na sebe nedaly. V současnosti se různé hranice posouvají, a přesto, že prostitutky i nadále chodí v pro ně typickém úboru, rozšířil se tento způsob odívání (neodívání) i mezi mnohá děvčata a ženy. Už jim to ani nepřijde. Ale jáhen správně vypíchl tuto souvislost, jejíž pojmenování na slušné děvče působí stejně jako na jeho dceru. Nejprve se rozčílí, jak si někdo dovolí takto nechutně komentovat její styl oblékání - vždyť přece dnes je to tak běžné - ale pak ji to vede k tomu, aby se zamyslela a sama si ujasnila, co chce svým oděvem vyjádřit a kam chce patřit.

PÚ a SMS

Když jsem o poj
mu prostituční úbo
vyprávěl mladým li
dem, překvapilo mě
jak lehce, bez něja
kých cavyků, je t
pro ně pochopitelné
přijatelné a použitel
né. Zavedli jsme
zkratku pro tento vý
raz PÚ. Je to prak
tické. PÚ se vyslov
rychleji a ti, kteří vě
dí, o co jde, si z to
ho vyvodí své
Zvlášť některé mo
derní slečny jsou té
měř bojovně naladěny ve chvíli, kdy před nimi někdo zmín
tuto zkratku v souvislosti s jejich oděvem. Nesmí se to samo
zřejmě přehánět. Svoje ovoce to přináší téměř zaručeně. O
jedné takové bojovnice jsem po týdnech dostal SMS: „Dne
večer jsem si udělala pořádek ve skříni. S těžkým srdcem jsem
vyhodila devět drahých kousků, byly to totiž PÚ. Díky!"

PCH - dej si pozor hlavně na sebe!

Když jsem později hovořil se zmíněným jáhnem, upozorni
mě, že je zase o krok dál. Říká: „Existuje totiž nejen PÚ, al
taky PCH." A když jsem se ho ptal, o co jde, poučil mě, ž
PCH je prostitutčí chování. Co pod to zahrnout? To, jak s
prostitutka chová, a to nejen na veřejnosti. A zase měl pra
vdu. Zatímco PÚ převážně hrozí děvčatům a ženám, i když
kluci někdy volí oděv, který bychom mohli lehce řadit d
kategorie PÚ, PCH hrozí klukům i děvčatům, mužům
ženám. Tyto pojmy však nejsou na to, abychom druhé posu
zovali, nebo dokonce odsuzovali, ale mají posloužit k tomu
abychom my sami a ti kolem nás, kteří jsou ochotni to při
jmout, snadněji rozlišovali. A od rozlišení je už pak jen krok
k uvádění do života.

PM - myslet si, že zlem získám

Existuje ale ještě třetí rozlišovací stupeň - totiž PM
To se může týkat každého. Jedná se o prostituční myšlení
Nechci zde teď podsouvat něco těm prostitutkám, které jso
ve svém oboru nedobrovolně, ale pokud zůstaneme u těch
které si tuto cestu zvolily svobodně v naději, že jim to při
nese nějaký prospěch, pak je jasné, o čem mluvím, kdy
řeknu: „Dejte si pozor na PM!" Myslet si, že díky rozhodnut
pro zlo něco dobrého získáme, je totiž první krok k velkém
zklamání. A PM se nemusí zdaleka týkat jen oblasti se
xuality...

P. Marek Dund
Časopis Milujte se 19/201

Bílý mučedník v rudé zemi

„Často vzpomínám na drahé rodiště po tolika letech prožitých v cizině blahobytně v nějaké evropské zemi nebo v Americe, ale zde v Číně, která je na konci světa. Časový rozdíl mezi námi je 8 hodin, takže, když ráno ve 4 hodiny vstávám, u Vás je večer a když je v létě v Číně po slunce západu, sotva již spíte... Jsme také jižněji než je severní Afrika. Vedro je velké v této době až 35°C a ani v noci teploměr neklesá. Člověk se stále potí, mnoho much a moskytů všude plno zvláště následkem nedbalosti a nečistoty Číňanů Ve městech je to poněkud lepší, ale na venkově žijí jako cikáni. Již 25 let jsem mezi nimi, ale na jejich způsoby nebo nezpůsoby v těchto věcech jsem si nezvykl. Obyčejně v létě trpím horečkou malarií, dříve velkou úplavicí, kterou moskyti bodnutím přenášejí. A denně beru dávku chininu, který je velmi hořký.. Říká se, že na vše člověk zvykne, i na šibenici. Velmi často v noci mi kazí spánek potkani, kterými je vše zamořeno. Je to přirozené při zdejším nepořádku a nečistotě. Snad si řeknete, jak je možno za takových poměrů žít a k tomu ještě v domě obsazeném již přes rok vojáky, kteří učinili z kostela sýpku. Moje vlastní stanice je válkou zničena. Při zdejší stravě, rýži ve vodě vařené a zelenině dvakrát za den; nu, zvykl jsem; kdo se dá na vojnu, musí bojovat...".

A autor těchto řádků opravdu bojoval. Kdo jím byl? **P. Josef Zeman C.M. český misionář, který před 60 lety *12.srpna 1952* v Hongkongu dovršil své poslání v církvi bojující ve věku 54 let.**

Pocházel ze Šlapanic u Brna ze selské rodiny. Narodil se *8.srpna 1898* jako poslední ze šesti sourozenců. Středoškolská studia konal v hanácké Kroměříži. Ale už během nich mu zemřeli oba rodiče a zastihla jej i 1. světová válka. Musel ji prožívat na ruské i italské frontě. Vrátil se jako praporčík, maturoval až po vojně... Vstupuje do olomouckého semináře, poznává však touhu po řeholním zasvěcení a po práci pro chudé na misijním poli. Po prvním ročníku studia theologie, díky vzácnému pochopení sluhy Božího arcibiskupa A. C. Stojana odjíždí do Paříže, vstupuje v *„ Congregation de la mission dite des Lazaristen Fondé par S. Vincent de Paul"*, stává se lazaristou. Koná nezbytná základní přípravná studia pro misijní práci a už 1921 odjíždí do Číny. Jeho životní touha se naplňuje – po zvládnutí „zpívané i malované" čínštiny a dokončení theologických studií *1925 v Kashingu se stává misijním knězem Kristovým.* A tam také začíná vyučovat. 1930 v času bouřlivých událostí sám zřizuje školu v bažinaté krajině u Tzi Kiangu a 1933 přešel na misii Pengsch v blízkosti veletoku Jang-tse-kiang kde jako misionář i učitel působí v dalších osadách. Po delší nemoci může na doléčení k pobytu do vlasti. Po uzdravení než se v Číně utiší poměry (válka čínsko - japonská, komunistické povstání) působí krátce ve Francii. V roce 1937 však je už opět v Číně a může se vrátit i do své misie,

kterou nachází v ruinách. Domů se pak po dlouhém čase ozývá až po skončení 2. světové války, ale to už se brzo k vládě a moci dostávají komunisté Mao ce tunga a s nimi i represálie – pronásledování, vraždění, v lepším případě deportace, vystěhování misionářů. Řídnoucí korespondence napovídá, že opět se zhoršuje zdravotní stav našeho misionáře a roste touha po vlasti. Marně žádá O. Josef C.M. o uvolnění. Uvolnění přichází až z vůle Toho jejž ho k životu tak bohatému ve službě Božího království pozval.

Dopisy P. Zemana vyšly před třičtvrtě století knižně ve dvou svazcích *„Hlas z Číny"* (1932) a *„Deset let za čínskou zdí"* (1937). Ale náš misionář není doma zapomenut ani dnes. Výborem korespondence na misionáře z Moravy i na jeho duchovní profil upozornil před deseti léty P. Josef Koláček S.J. knihou *„Čínské elogium."* (2002) Především však ve věčné paměti bude žít spravedlivý služebník, který dobrý boj bojoval, víru uchoval i předal a přijal korunu spravedlnosti...

Mons.Josef Šindar, Česká republika

Naše cesta do Indie (7)

Domov krásný i škaredý

Jednou týdně míváme volno. Vstaneme později, necháme děti dětmi a odpočíváme. Většinou chodíme na vycházky - do Deodurgy, anebo někam ven, mimo lidi. I nyní po půl roce nás baví objevovat nové skryté uličky i krásu okolní přírody. Ačkoli se to na první pohled nezdá Deodurga má určité kouzlo.

V Deodurze se vše odehrává na ulici. Krámky a obchody nemají výlohy, zato jsou jednou stěnou otevřené směrem k silnici. Tvoří nedílnou součást ulice, a celé městečko tak vypadá jako jedno velké tržiště. Stačí udělat krok z prašné silnice a ocitneme se třeba v prodejně s látkami nebo v pekárně. Jen dva metry od procházejících lidí sedí u stolu pánové a popíjejí čaj, jinde zase na dosah ruky holič stříhá své zákazníky. Kuchaři chystají místní speciality na ohni kousek od cesty a někteří krejčí mají své šicí stroje postavené dokonce přímo na chodníku. Na mnoha místech stojí univerzální trafiky - malé dřevěné budky o rozměrech maximálně dva krát dva metry. Lze v nich koupit bonbóny, kredit do telefonu, žvýkací tabák nebo taky dvě deci Pepsi za čtyři koruny.

V dalších krámcích prodávají ovoce, vyskládané do úhledných pyramid nebo svázané za stopky do dlouhého trsu. Někdy je prodavač svým sortimentem tak obklopen, že se dohadujeme, kudy se vůbec do své prodejní budky dostal. Obdobně vypadají kopírovací centra. Půlku prostoru v dřevěné boudě zabírá zaprášená Cannon kopírka, ve zbytku se tísní obsluhující zavalený hromadou papírů.

JZD Deodurga

Každá procházka po Deodurze je malé dobrodružství. Ulicí se co chvíli prožene autorikša, autobus nebo hlasitě troubící motorkář. Mezi tím se pohybují domácí i exotická zvířata - krávy, psi, ovce, kozy, opice a prasata. „Deodurga totiž není jen jeden velký obchod, ale taky jedno velké JZD," dělává si legraci Maruška. (JZD – zkratka pro socialistická Jednotná zemědělská družstva, pozn.red.)

Krávy postávají na cestách a překážejí kolemjdoucím. Psi polehávají v prachu a někdy na nás vrčí. Máme z nich strach - jsou vychrtlí a vypelichaní a prý mohou mít i vzteklinu. Kozy jsou spíše roztomilé - hlavně malá kůzlátka, když mečí a hledají ztracenou maminku. V korunách stromů se prohánějí opice. Musíme si na ně dávat pozor, jsou přidrzlé a někdy údajně i skočí na člověka a vytrhnou mu z ruky jídlo, které nese. Občas se perou a vřeští na celé kolo.

Okraj většiny ulic lemují kanály - betonové příkopy, do kterých tečou splašky z jednotlivých domů. Na některých místech je zakrývají placaté kameny, ale většinou jsou otevřené. Pobíhají v nich prasata a požírají, co naleznou. Do těchto kanálů také místní házejí veškeré odpadky. Ulice tak zaplňuje mírný, neurčitý, ale všudypřítomný zápach. Kanály se vlévají do hlavní stoky vedoucí středem Deodurgy. Tato malebná říčka vypadá asi jako tři metry široké tekoucí smetiště, ve kterém nikdy nechybí několik ráchajících se čuníků. Fascinuje nás, že všudypřítomná špína místním nevadí. Kanály protékají i před relativně luxusními domy; ani majetnější obyvatelé si je nezakryjí a do své rezidence skáčou přes páchnoucí stoku.

Sobotní trh – Každou sobotu se koná v Deodurze trh. Prodavači rozeskládají všechny druho ovoce, zeleniny, koření a dalších věcí na pytle a prodávají. Ulice jsou v tyto dny přeplněné lidmi.

Oproti tomu naše škola je úplný skleník civilizace. Každé ráno děti uklízejí a všichni se snaží udržovat čistotu. Škola se nachází na prašné silnici kousek za městečkem.

Deodurgu obklopují docela vysoké kopce z kamení. Jeden z takových kopečků se tyčí přímo před branou do areálu. Je to takové naše tajné odpočívadlo, kam se někdy chodíváme schovat.

Kriket: víc než náboženství

Snad pouze jediný člověk je v Indii srovnatelně slavný jako Mahátma Gándhí: hráč kriketu Sachin Tendulkar. Indové kriket zbožňují a Tendulkar je hlavní indická kriketová modla. V televizi v kteroukoli denní dobu naleznete kriket nejméně na třech kanálech; ty nejdůležitější zápasy sledují miliony diváků. Kriket hrají malí kluci na každém volném plácku a snad každý z nich v koutku duše doufá, že se i z něj jednou stane nový Tendulkar.

Hra se podobá baseballu. Jeden hráč nahazuje míček, soupeř jej odpaluje dřevěnou pálkou a utíká mezi metami, zatímco se jej protivník snaží vyautovat. Na rozdíl od baseballu se však v odpalu střídají pouze dva hráči - a dokud je soupeř nevyautuje, jejich spoluhráči jen čekají stranou. Podobně ostatní členové druhého týmu stojí rozmístěni po hřišti a pohnou se, pouze když okolo nich proletí balónek, což také může být třeba jednou za

dvacet minut. Otcové Salesiáni chtějí, aby se děti během každodenní hodiny her co nejvíce hýbaly. Kluci tak mají dovoleno hrát kriket jen během víkendu.

O mém vztahu k indickému národnímu šílenství rozhodl už můj první zápas. Nejprve půl hodiny stojím na sluníčku a čekám, jestli okolo mě náhodou neproletí balónek. Pak se otočí strany a já čekám dalších dvacet minut, než na mě vyjde řada s odpalováním. Konečně přichází má chvíle. Praštím vší silou do míčku a utíkám k druhé metě. Kluci na mě začnou něco křičet, a než se rozkoukám, oznámí mi, že jsem out, protože jsem udělal chybu.

Během mé první hodiny kriketu jsem si zahrál asi dvě minuty. Zjistil jsem, že ze mě nikdy Sachin Tendulkar nebude - a že se jim ani stát nechci.

Hurá do bláta – Obvykle chodí pro balón do rýžového pole pouze ten, kdo jej tam kopl. Pokud však přijdu s fotoaparátem, naskáčou do rýže klidně oba týmy.

Nejkrásnější hra

V týdnu kluci hrávají volejbal, basketbal, ale hlavně fotbal. Kdykoli můžu, přidávám se k nim.

Starší kluci běhají rychle jako vítr. Se svou kondičkou jim ani náhodou nemůžu stačit; v třicetistupňových vedrech se po hřišti pohybuji vycházkovým tempem. Občas se rozběhnu rychleji, pak to ale pět minut rozdýchávám. „Ty vůbec nehraješ, jenom chodíš a stojíš," vyčítají mi někdy spoluhráči. Proti nim však mám jednu výhodu - boty na nohou. Kromě toho umím do balonu přeci jen kopnout silněji než oni, takže mě i tak, jakožto statického centra, většinou chtějí do týmu. Kluci běhají bosí a skoro po každém zápase jim Maruška zalepuje odřené nohy.

Pohybu po hrací ploše brání různé překážky. Zhruba třetinu hřiště podél postranní čáry pokrývá tráva plná malých tvrdých trnů. Ty se zarývají pod kůži a nejdou vydělat. Někdy zaměstnanci internátu zatlučou na opačném konci hřiště kůly, ke kterým přivážou tři školní býky. Během takových zápasů musím všechny rohy z této strany kopat já - kluci se bojí, že by býka nepřestřelili. Zvířata také po sobě na hřišti zanechávají své výtvory. Člověk se pak ani tolik nesoustředí na hru, jako spíš na to, aby při kličkování s míčem do něčeho nešlápl.

Asi dva metry za jednou z branek se nachází rýžové pole. V období po setbě vypadá jako třicet centimetrů hluboký blátivý rybníček. V každém zápase míč do políčka několikrát zaletí. Následující minuty pak nikdo nehlavičkuje ani nestopuje balon ze vzduchu; i brankáři se zabláceného míče štítí, a tak je v tu chvíli jednodušší vstřelit branku. Pro balon vždy jde do pole nešikovný střelec, a pokud padne gól, brankář soupeře. Já jsem zavedl nové pravidlo: Karel pro míč nejde nikdy.

Fotbal s kluky je na jednu stranu takový provizorní, chudý, bez luxusního trávníku a drahých kopaček. Kluci jsou však do hry neuvěřitelně zapálení. Když padne gól, umějí se radovat, jako by právě vyhráli Ligu mistrů.

Několikrát týdně mívají hodiny tělocviku dva ročníky současně. Proti sobě hrát odmítají, a tak se každá třída rozdělí na dva týmy. Oba zápasy se hrají ve stejnou dobu na stejném hřišti. Po hrací ploše létají dva balony, v každé bráně stojí dva brankáři a každý ze čtyř týmů si hledí jen svého soupeře. Někdy nechápu jak, když na sobě všichni mají jednotnou školní uniformu. Rozhodčí občas musí řešit pěkně zapeklité situace. Třeba když je někdo faulován hráčem, který hraje jiný zápas, anebo když se brankář splete a chytí míč, který měl správně nechat proletět. Někdy se také dva týmy dožadují penalty na tutéž branku nebo se kopou rohové kopy od obou praporků současně. Pokud je ale rozhodčí šikovný, může řád hry docela účinně udržovat. Jsou-li oba míče, a tedy i všechny čtyři týmy nebezpečně blízko sebe, stačí „náhodou" jeden z balonů odkopnout na druhou stranu hřiště. Houf stejně oblečených fotbalistů se rozdělí na dva a hra spokojeně pokračuje.

Mňoukající matematik

Koncem zimního období se denní teploty přehouply přes čtyřicet a hodiny tělocviku začaly být čím dál tím nesnesitelnější. Navíc nastoupil nový tělocvikář, takže jsme mu tyto hodiny přenechali. Místo toho si každý den po obědě bereme pět nejslabších čtvrťáků namísto jejich hodiny matematiky. Neznají ani základní matematické operace, takže se v běžných hodinách naprosto ztrácejí. Procvičujeme s nimi sčítání, odčítání a násobení; na dělení si zatím netroufáme.

Je s nimi kříž - jsou to nejhorší žáci ze třídy. U Tejase máme navíc podezření, že trpí autismem. V jedné hodině nám například začal z ničeho nic chrochtat jako prasátko - a jeho spolužák Chinappa se hned přidal s mňoukáním. V tu chvíli jsme se docela báli, aby nepřišel na kontrolu ředitel K. C. Mathew.

Ale dělají pokroky. Dokonce i mňoukající Chinappa se naučil odčítat jinak než kreslením a škrtáním čáreček. Používá u toho prsty a odečíst osm od sedmnácti mu trvá nekonečně dlouho. Když nám ale po minutě vítězoslavně oznámí správný výsledek, máme z něj radost.

Had, který užírá Slunce

Jednoho dne přišla do školy jen zhruba polovina žáků. „Dnes je zatmění Slunce. Někteří rodiče proto neposlali své děti do

školy," vysvětlil nám otec Jolly. K tomuto dni se prý mezi místními vztahuje mnoho pověr. Řada lidí v tento den nepracuje, zůstává doma, a někteří dokonce věří, že Slunce v době zatmění užírá velký nebeský had.

Inspirovalo nás to k další činnosti. Před časem ve škole koupili dataprojektor, ale zatím jej využívali prakticky pouze k promítání filmů. Na nedělní večery jsme pro starší děti začali připravovat prezentace na různá témata. Začali jsme právě zatměním Slunce. Dětem jsme vysvětlili, jak zatmění vzniká; použili jsme k tomu i baterku a dva balónky.

Nedělní prezentace si rychle získaly oblibu. I malí caparti, kteří musí obvykle po večerce okamžitě na kutě, žadoní a chtějí poslouchat se staršími. Vyprávěli jsme třeba o jednotlivých zemích světa, o sportu, o cestování a největší úspěch sklidila prezentace o AIDS.

České stopy v Indii

Místní lidé se s námi rádi zdraví. Někdy nás zastaví na ulici, potřepou nám rukou a jdou dále, jindy na nás volají a chtějí se s námi vyfotit na svůj mobilní telefon. Často se nás vyptávají, odkud jsme. Už před časem jsme rezignovali na to, abychom všem vysvětlovali, kde se nachází Česká republika. Naši zem zde zná jen minimum lidí. Jeden pán, když jsme mu řekli, že pocházíme z České republiky, se nás dokonce zeptal, jestli je to někde v Africe. V tu chvíli jsme si řekli, že asi vypadáme jako černoši.

Naše země je co do počtu obyvatel stokrát menší než Indie, avšak českých stop se zde dá nalézt poměrně dost. Rozšířené jsou zde české antivirové programy - AVG a Avast. Viděli jsme je na spoustě počítačů.

Vždy nás potěší, když někde zahlédneme škodovku. V Deodurze moc aut nejezdí, a když už, bývají to vozidla indické značky Tata, v kooperaci vyráběné Maruthi Suzuki nebo motorky Hero Honda. Ve větších městech však člověk často potká Škodu Octavii, novou i starou. „Auta Škoda jsou považovaná za luxusní," řekl nám otec Jolly. Jejich cena je zde podobná jako u nás.

Jednou osmák Shishu odněkud donesl kapesní počítačovou hru. Hrála nám dobře známou melodii - Dvořákovu Humoresku. Když jsem ale Shishuovi řekl, že to je česká písnička, nesouhlasil: „To není pravda, vždyť je na tom napsané Made in China."

Asi nejslavnější česká značka je zde ale Baťa - ovšem bez háčku nad té. Obchody Bata Shoes se nacházejí v každém větším městě, a to i v nedalekém Raichuru. Začali jsme se tam ke slavnému krajanovi hlásit, ale prodavač s námi nesouhlasil. Tomáš Baťa podle něj pocházel ze státu Czechoslovakia. O nějaké České republice nechtěl prodavač ani slyšet. Koupil jsem si tam sandále - za baťovských 699 rupií, tedy necelých tři sta korun. Kvůli tomu, abych objevil pořádné kožené Baťovy boty, jsem musel jet až do Indie.

Himalájské dobrodružství

Posledních pár týdnů před koncem školního roku jsme žili už jen jedním - na konci března za námi měli přijet naši kamarádi Michal a Luděk. Naplánovali jsme s nimi cestu, o které se nám ještě před nedávném ani nesnilo. Výpravu do nejvyšších hor světa, do Himalájí.

Když kluci 18. března brzy nad ránem vystoupili v Bangalore z letištní haly, málem jsme je umačkali. Už dlouho dopředu jsme se těšili, jak jim ukážeme naši školu, jak budeme společně s nimi každé ráno probouzet malé kluky, jak je provedeme po našich oblíbených místech v Deodurze... a taky, že nám přivezou plné batohy sladkostí a řízků. Toto všechno kluci splnili. Kromě toho také porušili všechny letištní předpisy a propašovali pro nás do Indie i dvanáct plechovek plzně.

Kůzlátka, Inďátka, otevřete vrátka!

„To vedro je strašné," stěžovali si kluci, ještě než vůbec vystoupili na nádraží v Deodurze. Dvě hodiny nadskakovali v autobusu cestou z Raichuru, a nyní se ocitli uprostřed indického venkova. Tou dobou zde začínalo opravdové léto, před kterým nás všichni varovali. Ve stínu se teplota přes den občas přehoupla i přes čtyřicet pět stupňů.

V době, kdy kluci přijeli, právě končil školní rok. Na jeho konci všechny děti skládají zkoušky, podobně jako u nás na vysokých školách. Poslední tři týdny v březnu jsme proto měli volnější program - děti trávily dlouhé hodiny samostudiem, a tak jsme měli na kluky dost času.

Přivítání v českém stylu pro Michala a Luďka nachystali malí kluci - divadlo o třech kůzlátkách. Kůzlátek však bylo v našem provedení sedm, všechna s papírovými rohy na hlavě. „Ty nejsi naše maminka - naše maminka má tenčí hlásek," recitovali kluci, jako by jim opravdu šlo o život. Vlk je nakonec přece jen obelstil - nejprve se umyl, namazal se bílým pudrem, aby vypadal jako koza, a nakonec si u kadeřníka nechal ustřihnout jazyk. Následovala nejtěžší scéna - při zkouškách se stávalo, že jakmile vlk vstoupil do kozí chaloupky, vrhla se na něj kůzlátka a svázala jej, zcela proti scénáři. Při představení pro Michala a Luďka se tak naštěstí nestalo - vlk si začal spokojeně připravovat své oblíbené kozí curry a teprve rozčílená máma koza jej klackem zahnala pryč z jeviště.

Co vám žádná cestovka neukáže

V Deodurze jsme s Michalem s Luďkem pobyli necelý týden. Snažili jsme se jim toho ukázat co nejvíce. Jen pár dní před jejich příjezdem jsme zde dokonce objevili i hospodu. Alkohol je v Indii drahý a prodává se obvykle jen v lepších restauracích nebo ve specializovaných obchodech. Ty se nazývají wine shopy, ale člověk v nich víno neseženе - jen pivo, anebo pálenky. Většinou před nimi vysedávají opilci a místní se jim vyhýbají obloukem. Na hlavní ulici jsme nalezli wine shop, který nabízí také několik stolů k sednutí. „Tak tohle jsem ještě neviděl," smál se Luděk, když jsme vstoupili dovnitř. Podlahu pokrývá několikacentimetrová vrstva odpadků, stoly jsou ulepené od rozlitých nápojů a vše páchne alkoholem. Maruška je pravděpodobně jediná žena, která kdy překročila práh tohoto

domu. Dali jsme si dohromady jedno pivo za čtyřicet korun a utíkali jsme pryč.

Michala a Luďka jsme se také snažili zapojit do programu dětí. Hráli s kluky fotbal, párkrát se i přišli podívat na naše doučování matematiky a křepčili s ostatními během sobotní diskotéky. Když se po několika dnech s Deodurgou a dětmi loučili, ani se jim odsud nechtělo.

Co s žebrákem

Kontakt s žebráky je pro lidi ze Západu často jedním z nejméně příjemných zážitků v Indii. Bývají zmrzačení, s pahýly místo končetin nebo se slepeckou holí. Ulicemi měst chodí maminky, které drží v náručí malé dítě a napřahují jeho ručičku směrem k bělochovi. Takový žebrák si však údajně může přijít k docela slušným penězům. Od dřívějších dobrovolníků víme, že si máme dávat pozor hlavně na mladé kluky a holky. Na ulici si prý mohou vydělat spoustu peněz, takže pak nechodí do školy a za vyžebrané peníze si kupují třeba i drogy. Dárce jim tak almužnou nepomáhá, ale naopak škodí. „Mnohem lepší je dát peníze nějaké rozvojové organizaci, která je upotřebí opravdu ve prospěch těchto lidí," zněla jasná rada. I samotná indická vláda nabádá občany, aby almužny nedávali. Proto jsme se rozhodli, že žebráky podporovat nebudeme. Často má člověk výčitky svědomí, když vědomě žebráka přehlíží nebo když jej musí razantně odmítnout. Darovaná pětirupiovka však problém žebráků neřeší.

Napříč celou Indií

Indické vlaky bývají neskutečně přecpané, člověk si musí lístek kupovat dlouhou dobu dopředu a ani tak nemá vždy zaručené, že na něj zbude místo. Pokud však cestující přežije trochu nepohodlí, může díky nočním spacím vlakům ušetřit spoustu času a také peněz za ubytování. Čekalo nás pět nocí ve vlaku v řadě - nejprve dvě noční cesty do Bangalore se zastávkou v Hampi, poté třicet šest hodin v kuse na sever do Dillí a nakonec poslední krátká noc do Haridwaru, severského městečka v podhůří Himalájí.

Indický vlak, to je takové městečko na kolejích. Uličkou neustále procházejí prodavači jídla, nápojů i nesmyslných cetek, ale také různí kejklíři, muzikanti a žebráci. Indové jsou jakoby vnitřně zvyklí na to, že jich je mnoho. „Jsou neuvěřitelně skladní," děláváme si někdy legraci. O dost jinak vnímají přítomnost ostatních. Nedělá jim problém sednout si v osmi lidech na sedačku, kde by nám bylo těsno už ve čtyřech. V noci si ve vlaku lehnou tak, že se opírají i o cizí spolucestující - alespoň v levnějších vlakových třídách. Indové se umí velmi sympaticky kvůli druhým uskrovnit. Pokud někam vstoupí další člověk, ostatní mu s klidem uvolní i nejposlednější kousíček místa; nenadávají, pokud na ně někdo nechtěně v tlačenici šlápne a tak nějak samozřejmě počítají s tím, že se třeba do autobusu vejdou všichni, kdo potřebují jet - ať jich je, kolik chce. Na druhou stranu zase tolik nepřemýšlejí nad pohodlím druhých - někdy se začnou třeba v jednu ráno hlasitě dohadovat uprostřed vagónu plného spících lidí, anebo si na svém telefonu celé odpoledne pouštějí na plné pecky indickou hudbu, takže ji musí poslouchat všichni okolo.

Kumbh Mela – Od ledna do půlky dubna se zde údajně vykoupalo více než 40 milionů lidí. Chodili se koupat jednotlivci i celé rodiny, mladí i staří, i když voda měla jen několik stupňů.

Největší mela na světě

Největší náboženská událost světa není pouť do Mekky, jak by si jeden mohl myslet, ale indická Kumbh Mela. Až donedávna jsme o ní nic neslyšeli. Jednou za tři roky se sjíždějí hinduisté z celé Indie do jednoho ze čtyř vyvolených měst, aby zde vykonali očistnou koupel v posvátné řece. Před časem jsme o této události četli v průvodci, už dávno jsme ale zapomněli, že letošní Kumbh Mela se má konat ve městě Haridwar, přes které jsme víceméně náhodou naplánovali naši cestu.

Když jsme vystoupili ve čtyři ráno na nádraží z vlaku, zdálo se nám zvláštní, že je všude tolik lidí. Podle doporučení průvodce jsme vybrali cíl naší vycházky - místní lázně. Čím více jsme se jim blížili, tím větším davem jsme se museli prodírat.

Přicházíme na místo a nestačíme se divit. Tisíce lidí se tísní podél vydlážděných břehů řeky a na několika malých ostrůvcích propojených mosty. Různé skupinky i jednotlivci stojí po pás ve vodě a provádějí púdžu - hinduistickou modlitbu. Každý se několikrát ponoří, někteří se také pokloní do čtyř světových stran. Pár žen stojí v kolečku a vesele se u obřadní koupele baví. Někde maminky potápějí do vody i své malé děti, které křičí, protože má voda jen několik stupňů. V Haridwaru už Ganga není žádný potůček, ale široká a prudká řeka.

Sledovali jsme toto lidské mraveniště snad dvě hodiny, než jsme se vydali dál. Po celou dobu jsme si mysleli, že se jedná o obvyklou koupel, která se v Haridwaru koná každý den. „Jak se vám líbila Kumbh Mela?" ptali se nás později lidé v sousedním městečku Rishikesh, kam jsme ještě ten den dorazili. Teprve tam jsme se dozvěděli, jak důležitou událost jsme zažili. Kumbh Mela se v Haridwaru koná jednou za dvanáct let a trvá obvykle od ledna do dubna. Zúčastnili jsme se největšího náboženského festivalu na světě a ani jsme o tom nevěděli.

(Pokračování příště.)

Z knihy: Sto dětí mi říká Brácho
MUDr. Marie a Ing. Karel Dvořákov

U.S.Catholiks and Religious Liberty: The Origins

Several months ago, I came across a two-volume history of the Church in the United States I'd never read before: Theodore Maynard's *The Story of American Catholicism*, first published in 1941.

Maynard was not a professional historian and his telling of the American Catholic story has a bit more of the apologetic edginess of early 20th century Catholicism than a 21st century audience might find congenial. Yet Dr.Maynard manifestly did his homework in the pioneering tomes of such giants of U.S. Catholic history as John Gilmary Shea and Peter Guilday; his judgments are usually judicious, even if his ecumenical sensibility is not overly developed; and every once in a while he comes up with an insight that is truly refreshing - and very neatly put.

Take, for example, the following passage - a bit baroque rhetorically, but nonetheless worth pondering:

"... (It) is very curious that men who admit no dogmatic bias in their own lives or their concept of the universe should so often retain a sentimental attachment to the legend that, because certain dissenting Protestant groups sought, among other things, their own liberty of conscience, they were the architects of American religious liberty. There is no special need to complain that, when in a position to enforce their will, they refused liberty to those with whom they happened to disagree - and particularly to Catholics. ... Instead, it may be gratefully acknowledged that their stern adhesion to their personal convictions contributed in the end greatly to bring about an extension of religious liberty to all. ... (Yet) such Catholic groups as came to the American colonies never thought of religious liberty as something that should be exclusively enjoyed by themselves. In this respect, the Catholic settlers of Maryland were Americans from the beginning, whereas the Puritans became Americans only by slow degrees."

As Theodore Maynard readily admits, the legal construction of American religious freedom during the founding was the work of many hands, most of which were Protestant and Deist hands. Yet it is also true that, from 1634 and the beginning of the proprietary colony of Maryland, Catholics were committed to a broad notion of religious freedom; a true "first liberty," not just "liberty for us."

That was, of course, a matter of both conviction and pragmatic necessity, given the Catholics' small numbers. But the convictions should not be forgotten. Because of their own theological tradition, Maryland Catholics (and their brethren in Pennsylvania) could have embraced something resembling the First Amendment in the days when New England Puritans were teaching their children to sing, "Abhor that arrant Whore of Rome/and all her blasphemies/ And drink not of her cursed cup/Obey not her decrees."

As the Catholic Church in the United States begins a Fortnight for Freedom to strengthen Catholics' resolve to defend religious freedom for all, it's good to remember that, from the Founding, the Catholic embrace of the First Amendment's quarantee of the "free exercise of religion" has been unhesitating - and it has been principled. Maynard again, in High Baroque form:

"... (The) Church ... has always maintained that, whatever may be the accidental inequality of gift and station between man and man, they are all essentially equal in the sight of God. It is only upon such a doctrine that democracy can repose. It is only democratic institutions that put that doctrine into visible practice. For despite the Declaration of Independence, with its' 'self-evident' truth that all men are created equal, the thing is not self-evident at all. On the contrary, it seems to be at variance with self-evident facts. It is really a mystical dogma, and the one institution we can be perfectly certain will never renounce that dogma is the Catholic Church."

But perhaps "mystic" is not-quite-right. There is a chain of ideas here, and it can be traced. From Thomas Aquinas to Robert Bellarmine to the Anglican divine Richard Hooker; then from Hooker to John Locke to Thomas Jefferson: that's one plausible intellectual roadmap to the Declaration and the First Amendment. The American Thomas - Jefferson - owed the Scholastic Thomas - Aquinas - more than the Sage of Monticello likely ever knew.

by George Weigel
The Observer, June 22, 2012

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - Měsíčník České Misie v Chicagu - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středisko 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 255 - 5117, E-mail: velehradchicago@comcast.net Řídí: Mons. Dušan Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Roční předplatné (12 čísel) – USA osobní odběr 30.00 USD, USA poštou 1.třída 40.00 USD, Canada letecky 40.00 USD, Cizina letecky 55.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjevení, která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

The Golden Metropolis in the Heart of Europe

Troja Château (Trojský zámek)

Staircase at Troja Palace

One of the most impressive summer residences in Prague, which evolved into a scintillating art museum, is the château of Troja (Trojský zámek). This major work of Bohemian Baroque, reminiscent of Renaissance villas in Rome, but with additional French inspired features, houses nowadays the municipal gallery's collection of 19th century Czech art. Present day Troja was designed by the Dijon architect Jean Baptiste Mathey, but the original building was designed by the famous Italian architect Giovanni Domenico Orsi. The palatial edifice was built between 1679 and 1691 for Count Václav Vojtěch Šternberk (a. k. a. Wenzel Adalbert von Šternberg), a member of the Czech nobility and one of the wealthiest lords of the realm. The summer pavilion for the Šternberk family was one of the first villas of any significance outside the city of Prague. What attracted the Count to the area was the proximity of the newly completed Royal Enclosure at Stromovka. This gave him the opportunity to offer hospitality to members of the ruling Habsburg family, when they were out hunting, and in this way to demonstrate his loyalty to the throne. In the late 17th century the locality of Zadní Ovenec occupied the entire area (only the castle was called Troja) and incorporated all the Šternberk's lands and vineyards. All the current castle's architectural elements are painted red, while the walls are whitewashed. Sloping vineyards were levelled, hillsides excavated and terraces built to fulfil the elaborate plans of architect Mathey. The palace and its geometric network of paths, terraces, fountains, statuary and terracotta vases, is best viewed from the south of the garden between the two orangeries.

Troja château stands on an artificial terrace and is in direct line of view of Hradčany Castle to remind the emperor that here dwelt a loyal and deferential subject. From the French garden, the first of its kind in Bohemia, a magnificent double staircase curves up to the Golden Hall on the first floor. It was planned and decorated with statues by the Dresden sculptor Johann Georg Heermann. The scheme depicts a struggle between Olympian gods and Titans, the defeated sons of earth-mother Gaea. Since the days of the ancient Greece the theme had served to symbolize the victory of law and order over a savage and chaotic primeval world. The subject matter is replete with political relevance and prepares the visitor for the story told in the paintings in the main hall, a metaphor for the victories of the Habsburg Emperor Leopold (1657 - 1705) over the Turks at Kahlenberg (1683) and in Hungary (1686). The busts of the four continents, elements, and divisions of the day on the outer balustrade were added by the Brokoff brothets, renown Baroque sculptors. The ornate terracotta vases on the terrace wall were sculpted by the Italian artist named Bombelli, known for his works at the battlefield Slavkov near Brno.

The monumental steps lead directly to the Imperial Banqueting Room, which is decorated with the same theme. The trompe l'oeil decorations of the quadratura in the corridors were done by the Godyn brothers of Antwerp in 1690. The heraldic emblems of the counts are much in evidence in the building: the star (Stern) stands for the Šternberg family while hare and grapes represent the Mecklenburg family with lands in Silesia, the ancestral home of Clara Bernhardina who before her marriage was countess of Maltzan. The chapel, decorated by father and son, Francesco and Giovanni Marchetti of Trentino has a ceiling painting representing the apotheosis of the Count Šternberg and his wife.

Once in a poor state of repair, Troja castle and its gardens have been restored on a number of occasions, including major repairs required after the disastrous damage coused by the floods of 2002. Troja mansion and its gardens were purchased by the state of Czechoslovakia in 1922. After 1976 it was decided to display here part of the collection from the National Gallery in the city of Prague. This led to further restoration work, and since 1985 the chateau has housed Czech art from the 19th century and the early 20th century. Artists whose work has been exhibited here include Josef Čermák, Václav Brožík, Julius Mařák, Antonín Chitussi, Maximilián Pirner, Jan Preisler and Mikoláš Aleš.

Tony Jandáček

Photo on back page:
Troja Château and the garden

